

УКРАЈИНСКА КРИЗА И МОГУЋЕ РАЂАЊЕ НОВОГ ДВОПОЛАРНОГ СВЕТА

Украјинска криза већ дуже време заокупља пажњу света, па она због своје нерешивости, полако али сигурно тоне у ону своју геополитичку форму која по својој природи још мање је склона решењу. Отуда, бојати се треба, релативно лако је отићи у рат – нуклеарни рат. Али о томе вредно је говорити доцније, кад се и други услови испуне. Сад је на реду – да се подсетимо – како је до украјинске кризе дошло.

Историја садашње кризе у Украјини

У Украјини је било све мирно док изабрани председник Украјине Виктор Јанукович није од стране Запада стављен, због пословичне украјинске беспарице (Украјини да би преживела биле су потребне велике паре – око 35 милијарди долара) пред дилемом одредити се за улазак у ЕУ (где је што се тиче новца било обезбеђено само симболичних мање од 1 милијарде евра, а ресто задужење код ММФ, што значи неотплатива и вечита дужничка криза) или окренути се према практично бесплатних Путинових \$15 милијарди. Јанукович се из чисто практичних разлога окренуо овоме другом. Дошло је до тзв. „мајданске револуције” (коју је финансирао, опремио и наоружао САД амбасадор у Кијеву Џефри Паџет) која је оборила Јануковича.

Стављен пред овако дрзак, агресиван и противан Русији међународни акт, Путин је реаговао релативно благо – изузео је из Украјине Крим, који је традиционално увек припадао Русији. САД су на овај Путинов акт реаговале увођењем економских санкција Русији и недипломатским пропагандним а простачким ратом против Путина лично и Русије, према коме је онај хладноратовски из СССР времена била – шала!

Русија се окреће Истоку?!

Најважније и као прво, Русија која је за нас увек на истоку, окренула се још источније, правом Истоку. Недавно су у Шангају руски председник Владимир Путин и кинески председник Кси Џинпинг потписали спектакуларни енергетски уговор од \$ 400 милијарди, по коме ће Русија за 30 година испоручивати гас Кини, као и изградити гасовод вредан \$70 милијарди.

Овим актом, Путин је не само обеснажио западњачку (уствари болесна идеја САД председника Обаме) углавном празну али и врло гласну претњу, по којој би Европа, као знак солидарности са Обамом, добровољно се одрекла да увози руски гас. Немачки канцелар, Ангела Меркел, била је згранута овим Обаминим захтевом и отишла у Вашингтон да би Обама изјавила европски и свој протест. Не може Вашингтон да одређује нашу европску економску политику према Русији; Европа је зависна од руског гаса, али и Русија има користи од трговине са Европом. Сходно томе, Обамине санкције са циљем да се цео Запад укључи у економски рат према Русији, практично свеле су се само на оне које долазе из САД. Под овим условима, није много јасно докле ће Обамине санкције моћи бити на снази. Чини се пре да ће их једноставна ћутња наследити.

Кад се као контраст, упореди жеља САД председника Обаме према Истоку са оном Путиновом, она је поражавајућа. Наиме, он је пре пола године био у Јапану са тежњом да се оствари један велики трговински споразум који би симболично цементирао једно такво савезништво. Вратио се назад празних руку.

Премисе Обамине спољне политике

Један. Шта је садашње кинеско–руско

савезништво? По Обама, просто маневрисање људи прошлости, ради одржавања равнотеже моћи које је важило у 19. веку, а неспособних да схвате реалност 21. столећа, где владају закони и норме. На пример, кад неко, као у Украјини, једноставно отима суседову територију. Обама, дакле, на овај начин опомиње Кину и Русију да не живе по својим обавезама као главни носиоци власти у овом новом независном свету. Кад се пак узме у обзир САД хегемонизам – какав цинизам!

На ово, међутим, Кинези и Руси, могу само да преврћу очима. Ове норме и правила не значе ништа за њих. Они гледају на њих као превазиђене остатке западњачког империјализма. Вешта експанзија колонијализма, намереног, да у случају Русије исту задрже смањену у пост-совјетским границама, а Кину ограничену доминантном САД војном силом.

Два. Обама цитира модерна правила да би показао да у њих верује, док у погледу Русије и Кине, мисли, да су оне инспирисане растећим сопственим национализмима, просто опчињене староставним мапама (мапа није само географски појам, већ и дух времена који их је проузрочио). Путин се тако понаша према истоку и југу Украјине као да остварује стари царистички израз – „Нова Русија”. А актуелни кинески министар спољних послова оправдава своја велика територијална потраживања, која су у супротности са међународним поморским правом, ослањајући се на традиционалне кинеске мапе које допуштају Кини доминацију на Источном и Јужном кинеском мору.

Ово пак дозвољава да савезништво ова две водеће светске анти-западњачке силе постане значајније увећано – чини велику промену у глобалном одржању равнотеже моћи.

Три. Путин у Шангају подсећа на Никсона у Кини. Само, не би требало заборавити на удео Хенрија Кисинџера у овој тајни (продубљивање ривалства између Кине и Русије). Али камен темељац постепеног – а сада убрзаног – руско-кинеског помирења, међутим, битно негира учинак Кисинџера и Никсона.

Њихов стратешки „пуч” из 1972. фундаментално је скренуо геополитику силе на Москву. Путин је сада враћа Западу. Заједница Кине и Русије представља основу нове коалиције анти-демократских аутократија које преиспитују статус *кво* од Запада наметнутог после Хладног рата. Њихово продубљено партнерство означаје прву појаву једне глобалне коалиције противне америчкој хегемонији од пада Берлинског зида.

Није онда никакво чудо што је Џинпинг предложио један нов континентални безбедни систем који би Кини прикључио Русију и Иран, па занемарајући његову анти-империјалистичку битност укључио у исти – погрешно и Америку. Ово је отворен изазов пост Хладном рату – САД, доминирајућем свету – који је наследио Обама.

Ако би био остварен, означио би крај четвртине столећа једнополарности и гласник враћања једне нове форме двополарности – две глобалне коалиције: једне „слободне”; друге „ауократске” – можда не онако тврде и идеолошки опасне као совјетска и хладно-ратовска. Не би то вероватно била борба до уништења, али ипак врло ризикантна борба – за доминионе и доминацију.

Слабљење једне хегемоне политике

Што се пак тиче Обамине изјаве, који је једном рекао, да „ни једна земља не сме ни да покуша да доминира неком другом нацијом”, остаје без снаге, чак је могуће и заборављена. Његова окренутост према Азији (у смислу доминације), постаје, дакле, мртво слово. Ипак, његово повлачење са Средњег истока – где је од Египта до Јужне Арабије, од Либије до Сирије, САД утицај на најнижем нивоу за 40 година – јесте стварност!

Ово назадовање је повећано Обаминим знатним смањењем раније огромне одбране потрошње која је данас на нивоу Перл Харбура, док се Русија наоружава, а Кина ствара једну софистицирану оружану силу способну да спречи САД улазак у воде Пацифика, приобалне Кини.

*

Назадовање није услов и принуда. Оно је избор. Обамин избор. А то је једина област, где је он изгледа успешан.

Никола Љотић

ИЗ САДРЖАЈА

Страх САД од савеза Русије и Кине.	3
Судар са САД неизбежан – време за противнапад.	5
Немачка и Србија: прва бира раст; друга живот.	9
Вучић изгубио компас и убрзава свој пад.	13
Русија не одустаје од Јужног тока упркос блефа ЕУ.	15
Југоносталгија расте сразмерно лошој садашњици.	17
Циљ извештаја Сребреница 2004 – рушење РС.	21
Д. Ћосић: ЦИА хтела да заменим Тита.	23
65. Годишњица 'Искре'.	29

Могуће последице изолације Русије

СТРАХ АМЕРИКЕ ОД САВЕЗА РУСИЈЕ И КИНЕ

Онима који су тек постали свесни руско–кинеског савеза измиче чињеница да се Русија систематски спрема за нови поредак

У последње време чују се гласови стручњака за које се претпоставља да су добро информисани а у којима се осећа мешавина чуђења, забринутости и збуњености. Али текст Дејида А. Енделмана Русија и Кина нови најбољи другари? (Russia and China new best chums?) отвара сасвим нову перспективу. Дејвид Енделман је човек коме геополитика није страна према многим критеријумима. Члан је USA Today одбора, главни уредник World Policy Journal и аутор књиге о последицама Версајског мира (A Shattered Peace: Versailles 1919 and the Price We Pay Today).

У поменутом тексту Енделман указује на опасност од јачања веза између Русије и Кине. Он говори о опасностима за будућност САД, која може својим небалансираним потезима у Украјини гурнути Русију у савезништво са Кином. Таква теза је, најблаже речено, запањујућа.

Информације о сарадњи Русије и Кине већ су годинама приступачне. **Сарадња између две земље је у последњих петнаест година прошла кроз многе фазе и аналитичари могу без потешкоћа доћи до закључка да је ниво поверења и стратешке сарадње између Русије и Кине достигао врло висок степен.** Наравно, није у нарави источног менталитета да све оглашава на велика звона, док суздржаност, па и доза нетранспарентности, не дозвољавају пун увид у статус тих односа.

Ипак, неки обриси сарадње су потпуно јасни. На пример, **Шангајска организација за сарадњу (ШОС) не крије свој циљ: успостављање новог праведнијег светског поретка.** А кључ тог светског поретка је у изградњи међусобног поверења међу државама које виде безбедност као недељиву. Нема безбедности све док постоје ексклузивне групе земаља које за себе захтевају потпуну безбедност, док други немају право ни на елементарну самоодбрану од агресије, тероризма, сецесионизма, и у којима се подрива социјални мир а власт бирају страни представници. ШОС већ годинама унапређује своје односе у економској, културној и безбедносној сфери. И већ годинама велики број земаља има статус посматрача како би се постепено развило критично стратешко узајамно поверење.

КРИВИЦА ВЛАДИМИРА ПУТИНА

Чему онда толика доза узнемирености да ће „санкције САД и Западне Европе против руског председника Владимира Путина и

његових кругова, без обзира колико оправдане, довести у опасност и поткопати више од пола века рада свих америчких председника на трајној подели и грађењу неповерења између Кине и Русије”? Такве изјаве, базирани на облигаторним формулама изражавања, данас неопходне у западним јавним комуникацијама, саме по себи откривају стање геополитике САД. У тој реченици присутне су три формуле. Прва је дефиниција савезника – САД и Западне Европе. Источна Европа, иако већ одавно у ЕУ и НАТО, још се не помиње у таквим формулама. Источна Европа се помиње само у формули о „опасности од Русије”. Друга формула је базирана на трајности успешне америчке политике подстицања неповерења између Русије и Кине. И трећа формула је облигаторна персонификација Русије да би се *лику Владимира Путина и „његових кругова” приписала кривица за све што САД прокламује као кривицу.*

Према овим формулама, нема места чак ни за претпоставку да се Русија и Кина добро разумеју и да им је стратешка оријентација заједничка. С обзиром на облигаторну формулу, у којој су САД једини активни покретач историје, дневна политика и тактика, контрадикције текућих односа, па чак и најситнији детаљи издвајају се из контекста и постају доказ да је америчка политика успешна. Формула види тактику, док одбија да види стратегију. Како је то могуће? Да ли је то производ америчког убеђења да имају моћ стварања реалности и да се стварност обликује и савија под том моћи? Или је посредни нешто друго?

Аутор нам даје увид у комплексност света Империје, у коме Империја никад не грешу. Зато се са дозом неверице примају изјаве европских државника и функционера да ће се променити „калкулација” између Москве и Пекинга. То откриће да би се могла ујединити Евроазијска земљана маса – где је једна земља богата у ресурсима, док је друга финансијски и индустријски гигант и најмногољуднија земља на свету – по аутору, је опасност, и оставило би трајне последице по Запад у војној и економској сфери. Примера ради, француски Монд је објавио врло „забрињавајућу” географску карту која указује на дубоке везе између сваке европске земље и Русије. Монд одбацује Обамину фразу да је Русија само једна „регионална сила”, већ је „кум” других регионалних сила, тако да многе европске земље зависе од руског гаса, од стоодстотне до „само” 40–одстотне зависности у Немачкој.

ОДБАЦИВАЊЕ ДОЛАРА

Одједном, на запрепашћење свих, све се

може мењати. У мају Путин одлази у државну посету Кини. Агенда укључује и 30–годишњи уговор о испоруци гаса Кини, што би представљало око 38 милијарди кубних метара гаса годишње, почевши од 2018. Тај уговор сасвим сигурно неће бити у доларима. Русија, зарађујући кинеске јуане, није ограничена на куповину кинеских производа. Наиме, Русија већ има своје компаније регистроване у Кини и може трошити јуане користећи уговоре између Кине, Јапана, Јужне Кореје и многих других земаља које имају уговор са Кином о трговини у сопственим валутама.

Енделман се, са дозом збуњености, „брине“ да може имати велике последице ако Русија намерава да се извуче из „запетљаних односа са непоузданим европским партнерима“. Русија је један од најважнијих инвеститора у Европи, док САД и Европа инвестирају у Русији. Директне инвестиције страних компанија у Русији су само у 2013. години достигле рекордних 94 милијарде долара. Русија је једна од најважнијих дестинација за европски извоз. Немачки конгломерат Сименс је усред уговора од 2,5 милијарде евра за модернизацију руских локомотива. Трговина између Русије и ЕУ је у 2013. години износила више од 400 милијарди долара, што је само мало мање од трговине између Кине и САД.

Међутим, из перспективе САД, Русија и Кина су још увек под утицајем ере Маоа и Стаљина, и тек сада, када је Русија „избачена“ из Г8, њих две могу постати вође новог блока – ШОС. Из перспективе оних који прате руско–кинеске стратешке односе, такво резонување је зачуђујуће. Као да се цела Евроазија одједном пробудила када је Русија „избачена“ из Г8.

Такође, онима који су тек сада постали свесни импликација руско–кинеског стратешког савеза измиче и чињеница да се Русија врло систематски спрема за нови поредак. Јасни потези – привидно као одговор на сваку нову претњу санкцијама – представљају смишљен план. Позорница је спремљена за нове кораке у том правцу. Тако је Русија, када су Виза и МастерКард поништиле платне картице издате у неким руским банкама, објавила оснивање свог платног система. Такав корак се не објављује ако већ није у фази примене.

И док је Обама покушао да убеди Европу у свој програм даље изолације Русије, тек тада је наводно постало очигледно да се Европа боји да ће тиме изоловати себе, док ће Русија пронаћи нова тржишта и нове изворе инвестиција. Дејвид Енделман закључује да САД морају да обрате пажњу на европску забринутост да ће Русија коначно окренути леђа Западу и приглити своје нове могућности на Истоку. И да би такво померање имало дубоке последице по Европу и САД.

Да се вратимо на почетак текста и облигаторне формуле изражавања, које данас морају поштовати сви аутори на Западу ако имају амбиција да имају глас и утицај у свету медија и политике. Шта нам у том светлу заиста каже Дејвид Енделман? Каже нам како је формула коју сви аналитичари морају да прихвате да „ограниченост данашње руско–кинеске сарадње, јер је то била успешна политика пола века свих америчких председника“, сада зависи од даљих акција хегемона. И само акт Америке у овој кризи то може променити. Према томе, **Америка мора да пронађе праву равнотежу између агресивног постављања према „регионалној сили“ Русији, коју треба „казнити“, и потребе да се не би случајно и ненамерно створила алијанса штетна по интересе Запада.** Само политика Америке може да мења стање геополитике ривала попут Русије и Кине или било каквих односа на кугли земаљској.

Када се аналитичари добровољно подвргавају формулама у оквиру којих ће вршити своје „анализе“, постиже се стање потпуне затворености система за било какве чињенице које се не уклапају у формулу. Али формуле се морају прилагођавати стварности иако хегемон не може никада признати да се ствари могу променити изван сфере воље. Тако се и овде наговештава могућа промена формуле – или барем пробни балон промене. Овако се може интерпретирати Енделманово схватање промена у оквиру постојеће формуле – дајући тој формули истовремено вечност али и тактичку редефиницију. **Да би се спречиле негативне последице по Европу, као и да би се спречило „ненамерно“ гурање Русије и Кине у загрљај велики хегемон мора да балансира те контрадикторне интересе. То не зависи од намера Русије и Кине, већ само од одлуке Америке. Тако да се могу балансирати односи са Европом, а да се истовремено смањи притисак на Русију да би остала привржена Европи.** Међутим, то је пробни балон Обамине администрације, балон кога ће окорели неоконзервативци лако пробушити.

Тврдокорни неоконзервативци, која доминирају у двопартијском систему, неће олако пропустити прилику да наставе медијску кампању понижавања Путина, чак и ако попусте у неким суштинским питањима у Украјини. **Кампања против Путина има далекосежне циљеве. Основни је да се Путин претвори у личност са којом западни функционери неће комуницирати.** Ангела Меркел се не придржава тог наметнутог поретка, и све јаче се чују гласови у Немачкој који одбијају изолацију Русије. Москва, с друге стране, неће моћи да прихвати улогу Немачке као неке врсте педагога посрнуле Русије. Другим речима, **Немачка ће морати да понуди пуно више у односу са Русијом од своје воље да одржи од Америке одобрен формално прихватљив ниво комуникација са Русијом. Зато ће се и будући односи Кине и Русије посматрати**
(Крај на стр. 6/2)

СУДАР СА САД ЈЕ НЕИЗБЕЖАН, ВРЕМЕ ЈЕ ДА РУСИЈА ПРЕЂЕ У КОНТРАНАПАД

С Без престанка смо говорили о међународном праву, док су НАТО земље бомбардовале градове наших потенцијалних савезника и наоружавале терористичке банде. И, коначно смо се пробудили када су се противник и његови агенти појавили на нашем прагу – у Украјини

С Америчка војна и спољнополитичка доктрина само потврђују да је конфронтација са САД неизбежна и да се хладни рат никада није ни завршио

С Народ Русије неће никада признати било какво страно лидерство над собом, а то значи да је наш пут да одбранимо своје националне интересе у жестоком геополитичком обрачуна

С Треба победити сиромаштво и критички ниво социјалне неправедности и не дозволити шачици олигарха да се и даље богате на рачун ресурса и фирми које је народ са муком створио, а они 90-тих покрали

С Морамо отворено подржавати своје савезнике – било да су то људи који се боре за слободу у Новоросији или је то сиријски народ који је устао против међународних терористичких банди које се финансирају преко океана

ВОЈНА и спољнополитичка доктрина САД предвиђају један једини циљ: обезбедити апсолутну и неоспорну подршку хегемонији у униполарном свету.

Дакле, не би требало да постоје они који у то сумњају, међутим, ако их још увек има, треба да се упознају са одговарајућим званичним стратешким документом – последњом редакцијом војне доктрине САД из 2012. године која носи назив „Подршка глобалном лидерству САД: одбрамбени приоритети у 21. веку” („Sustaining U.S. Global Leadership: Priorities for 21st Century Defense”).

У преамбули документа, чији је аутор министар одбране САД, посебно се указује: „Ми подржавамо могућност да реализујемо најважнију мисију у одбрани основних националних интереса укључујући и **одвраћање и сламање агресије противника укључујући и оне који покушавају да нас спрече да употребимо силу**”.

На тај начин, САД су формално себи дале право да примењују силу у свом интересу и по сопственом нахођењу по читавом свету, а оне који покушају да им се супротставе – аутоматски стављају на списак непријатеља.

Треба ли указивати да у овом америчком документу – за разлику од наглашено одбрамбене Војне доктрине Русије – нема ни речи о УН и њеном Савету Безбедности?

Шта то све говори?

Само једно: да је конфронтација са САД неизбежна и да се хладни рат никада није ни завршио. Полагање права једне земље на глобално лидерство, које се држи на војној сили и могућности да без казне у било којој тачки земаљске кугле користи сила, само значи да се сви други њој морају или потчињавати или се борити за своје место под Сунцем...

Народ Русије неће никада признати било какво страно лидерство над собом, а то значи да је наш пут да одбранимо своје националне интересе у жестоком геополитичком обрачуна.

Свих 23 године, од момента уништавања СССР, Русија је само одступала или се бранила. **Ми смо – уз активну помоћ страних агената и локалних колаборациониста–компрадора – рушили своју индустрију и довели се у увозну зависност.**

Ми смо укидали своје војно присуство у иностранству, док су САД градиле нове базе.

Без престанка смо говорили о међународном праву, док су НАТО земље бомбардовале градове наших потенцијалних савезника и наоружавале терористичке банде. И коначно смо се пробудили када су се противник и његови агенти појавили на нашем прагу – у Украјини.

Дошло је време да се дејствује.

Да би се достигао геополитички паритет са САД и на тај начин омогућила реализација не само наших националних интереса, већ и право других народа на заштиту од самовоље самопроглашеног „светског лидера” – Русија мора најкоренијте променити свој стратешки курс.

Бранећи се и придржавајући се концепције неутралности и немешања, ми можда и изгледамо мирољубиво, али, прво, то нико неће поштовати, а друго – тако препуштамо иницијативу противнику, а зна се да је иницијатива кључ победе.

Може се набројати мноштво примера успешне тактичке одбране, а успешне стратешке одбрамбене операције могу се на прсте једне руке набројати. Још ни један рат није добијен само одбраном без преласка у контранапад на целом фронту.

Онај ко има иницијативу – тај и напада и има могућност да изабере повољан тренутак и место обрачуна, да тајно концентрише снаге, да створи локалну премоћ и нанесе изненадни ударац.

Онај ко се брани, у највећем броју случајева или ступа у бој по условима противника или одступа.

Судар са...

Ми више немамо више куд да одступамо, што само значи да је наступило време да се прелази у контранапад.

Неопходно је коренито изменити економску политику и фокусирати ресурсе на задатке форсиране индустријализације.

Треба обновити некада најјачи научно-технички потенцијал наше земље и достојно финансирање фундаменталних и примењених научних истраживања и не бавити се бесконачним реформама и оптимизацијом у утрци за митским показатељима „ефикасности науке”.

Треба развојем крупне високотехнолошке пољопривреде осигурати безбедност у намирницама и престати са увозом кромпира из Египта и шаргарепе из Израела.

Треба финансијски систем ставити у службу реалног сектора привреде, а не транснационалног капитала и девизних спекуланата чије интересе ММФ регуларно заступа у својим препорукама и упутствима...

Што пре треба завршити програм модернизације Оружаних снага.

Склапати савезе и развијати економску и војну сарадњу са нашим истомишљеницима у Европи, Азији, Јужној Америци, Африци и створити противтежу НАТО, а не „одустајати од блоковског мишљења” у време када се оно шири и активира.

И на крају, не треба се стидети да отворено подржимо наше савезнике – било да су то људи који се боре за слободу у Новоросији или било да је то сиријски народ који је устао против међународних терористичких банди које се финансирају преко океана.

У Русији је од давнина била и остала обједињујућа национална идеја о колективној самореализацији народа у изградњи велике светске државе. Она је била доминантна у индустријској, војној, научни и културној сфери, заснована на принципима социјалне правде и остваривања високог нивоа благостања свих грађана.

Управо такву Русију морамо да изградимо у 21. веку. И само таква Русија може да победи у борби за право на постојање.

А онда ћемо видети да су се и САД преодомислиле и научиле да поштују не само своје већ и туђе интересе, схвативши да је једини основ стабилности у свету – недељивост безбедности и међусобно уважавање.

Прекао: Горан Шимпрага
2.6.2014.

(Подвукла – Искра)

Јевгениј Каргин
ФАКТИ

Страх Америке... (са стр. 4)

кроз спознају да свет постоји изван званичних формула Вашингтона.

ДВА ПУТА РУСИЈЕ И КИНЕ

Какви ће сигнали бити послати после Путинове посете Кини у мају? **Кина је већ отпочела своју кампању посетом Европи, коју је отворено позвала да се економски придружи Кини. То је порука Европи да се прејак не везује за америчку понуду трансатлантског савезништва. Порука је била директна: Кина је предочила Европи какву би моћ имала у Савету безбедности УН. Односно, Европа и Кина имају три гласа у Савету безбедности – већину.** Таква порука – да Европа одбаци своју трајну повезаност са САД – је без преседана. Али је базирана на стварној моћи: кинеске инвестиције Европи су неопходне за покретање умртвљених економија. Русија, са своје стране, шаље суптилну поруку Немачкој да није незамењива. Наиме, Русија и Јапан јачају енергетске односе кроз планове за учешће Јапана у новим арктичким истраживањима. Јапан је исто тако заинтересован за коришћење руског Северног пролаза за време пловидбене сезоне, скраћујући транспорт за Европу за више од недељу дана. А, истовремено, као и планирани копнени превоз између Далеког Истока и Европе – инфраструктура новог правца у превозу контејнера преко Евроазије указује на потенцијално већу улогу јапанске технологије, машинске индустрије и пловидбених капацитета.

Да ли ће Русија и Кина наставити са двомислени порукама јачања односа у свим сферама економије и политике, али са дефинитивним нагласком на неблоковски карактер својих односа, или ће се тон променити у правцу новог светског поретка? И један и други приступ имају своје вредности. **Први приступ – нетранспарентност односа – појачава потребу Запада да задовољи и Кину и Русију са циљем да их спречава да „журе” у загрљај. Наговештај нових смерница односа ће утицати на светски поредак у позитивном правцу јер ће дозволити мањим земљама да јасније поставе своје стратешко опредељење.** Али ће исто тако дозволити хегемону да се не осећа угроженим и дати му времена за реформу хегемонистичког погледа на свет. Независно од воље хегемона, база хегемоније се измешта као песак под тихим таласима. **Ову хармоничну пожељну слику постепене промене у глобалним односима може потрести финансијска криза. Јер, све од 2008. до данас, само се санирају последице, а не дирају узроци. Бег од трговине доларима је само један од симптома забринутости за глобални финансијски систем.**

Али и за то постоји већ давно формулисани одговор у свим западним институцијама и медијима – све је под контролом.

Нови Стандард, 22.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранка Ал Хамди

Поводом Обаминог говора на америчком гробљу 6. јуна 1914.

ОД НОРМАНДИЈЕ ДО ТИРАНИЈЕ

Шестога јуна, 1944, западни Савезници су се искрцали на плажама Нормандије. Американци, Енглези, Канађани, Аустралијанци и низ „слободних армија” (Французи, Чеси, Пољаци, итд.), уз помоћ англоамеричке морнарице и авијације, извели су највећи поморски десант у историји. Наспрам њих су биле немачке гарнизонске дивизије, без авијације, под командом чувеног фелдмаршала Ромела.

Исход инвазије никада није био у питању. Средином августа је главнина немачких оклопних снага опкољена и уништена у код Фалеза (Falaise). Париз је ослобођен 25. августа. Савезничко напредовање потом је заустављено неуспехом десанта на Арnhem, затим поново у децембру Хитлеровом арденском офанзивом.

За то време, Совјетски савез се три године борио против Хитлерових легија. Немачка војна моћ сломљена је поразима код Стаљинграда (фебруар 1943) и Курска (август 1943). Паралелно са искрцавањем у Нормандији, Црвена армија почела је 22. јуна 1944. операцију „Багратион” и 19. августа стигла до Варшаве. Немци су претрпели још један пораз стаљинградских размера. После операције Висла–Одра и продора у Мађарску и Аустрију, крај је дошао у мају 1945, када су совјетске трупе освојиле Берлин.

Нека друга историја

Амерички император Барак Обама, међутим, ту историју није учио. У његовом говору на америчком спомен–гробљу у Нормандији [1], болно непримереном и исполитизованом, низале су се запањујуће флоскуле америчког империјализма. Нормандија је тако била „преокрет у заједничкој борби за слободу” и „мостобран демократије”, битка која је обезбедила „опстанак слободе у часу кад је била најугроженија”, а Обама је присутне позвао да „црпе снагу из часа када су слободни народи победили силе репресије и дали свету нову наду,” док „настављају борбу за слободу и универзална људска права.” (TheDaily Mail) (1).

По Бараку Х. Обами, рат у којем је на Совјетски савез пало око 90% терета победе над Хитлеровом европском империјом био је у ствари део америчког крсташког похода за увођење демократије, људских права, мулти–културализма и неограничене имиграције. Можда зато САД, 70 година после Хитлеровог пораза, помажу његове савезнике на Балкану? Можда је зато Вашингтон поновио

минхенско силовање, откидањем Косова од Србије? Можда је зато НАТО извршио агресију на Србију исто као што је 60 година раније Хитлер напао Пољску? А злобници и незналице попут Чарлса Виндзора и Хилари Клинтон оптужују Русију да се „понаша као Хитлер”, док подржавају Хитлерове присталице у Украјини, а Император без имало стида изјављује да су „Сједињене америчке државе биле и остаће највећи борац за слободу којег је свет икада видео.”

Господари земље илузија

Нажалост, говор у Нормандији није био изоловани пример америчког пркошења стварности. Обама је 28. маја одржао говор [2] најновијој генерацији америчких официра на Вест Поинту, у којем је обећао да ће Америка остати империја заувек. „Америка увек мора да води на светској сцени. Ако ми не будемо, неће нико,” изјавио је, додавши: „Америка је била и остаће незаменљива нација. Тако је било и у протеклом столећу, а биће и у следећем.”

То међутим једноставно није истина, вели Срђа Трифковићи додаје да је та изјава Мадлен Олбрајт била „охолост дошљакиње неупућене у америчку историју.” На Обамину тезу да питање није хоће ли Америка да влада светом него на који начин, Трифковић одговара да се не назире начин на који би Америка могла да обезбеди властити мир и просперитет, а камоли да их шири по свету.

Али и овакво булажењење Императора је недовољно америчком естаблишменту, који жали за добрим старим временима Била Клинтона и Буша сениора, док им је Обама превише опрезан. Тако Дејвид Брукс из Њујорк Тајмса више воли агресивне фантазије „хуманитарке” Саманте Пауер или „бриљантне” (напротив) планове Роберта Кагана (мужа Викторије Нуланд). Брукс свет замишља као америчку башту, која повремено мора „агресивно да се плеви”, а Обаму и његове наследнике позива да се у односима са „аутократима” ослањају на „логику претње и силе,” пошто су то „примитивци” који само то разумеју. Скоро истим речником је енглески „дипломата” Роберт Купер позивао 2002 „либералне” империјалисте да „користе закон џунгле.”

Какав закон? Какав поредак? Империја свуда шири само насиље и хаос. „Демократија” значи шта год они кажу да значи, а „аутократа” никад није неко њихов –

Од Нормандије...

попут Обаме, који би да влада „пенкалом и телефоном” – неко увек неко други.

„Нека једу колаче”

Шта рећи на ово гласно инсистирање да је Америка посебна и изузета од правила, које је већ одавно прешло границе доброг укуса и претворило се у „земљу иза огледала”? Да ли је могуће да Атлантски естаблишмент покушава да блефирањем створи и одржи илузију сопствене свемоћи?

Јер о каквом „просперитету” империјалисти говоре, не само свету већ и код куће, када се економској кризи Запада не назире крај? Уништена привреда неће се опоравити преко ноћи, а апсурдне субвенције за санацију токсичних зајмова кад-тад ће доћи на наплату. За то време „изолована” Русија склапа важне споразуме са Кином, Сирија побеђује у рату против џихадиста Вашингтона, а Бандеровци ће ускоро схватити да лепе речи са Запада не могу да плате храну, воду или гас.

Мада се недавни резултат избора за Европски парламент у западним медијима спинује као „расизам” и „пораст деснице”, широм Запада расте незадовољство од стварности одвојеном кастом политичких господара, који мисле да је „просперитет” кад напуне џепове Голдман Сакса – и своје лично, притом – док народ којем наводно служе посматрају са презиром, попут дворских племића Луја XVI или колонијалних гувернера Џорџа III.

Храбри момци који су јуна 1944 гинули на плажама Нормандије нису се борили за Атлантску Империју или светску револуцију. Веровали су да бране идеју Америке зачете у побуну против апсолутизма Џорџа III. Седам деценија касније, Америка је нешто сасвим друго: агресор који би да шири демократију по свету док постаје тиранија „оловке и телефона” код куће; савезник нациста и њихових наследника; и земља све мање слободе и храбрости, док последње изданке „највеће генерације” у гроб прати грактање кукавних јастребова: „Империја данас, империја сутра, империја заувек!”

[1] Текст обраћања можете прочитати овде, у енглеском оригиналу

[2] Оригинал вестпоинтског говора можете прочитати овде

Фонд стратешке културе
10.6.2014.

Небојша МАЛИЋ
(Подвукла – Искра)

Амерички плаћеник признаје да је деловање ИРИ темељ српске демократије

Српски народни покрет НАШИ наставља да објављује до сада необјављене видео снимке америчких плаћеника који делују у Србији, а други видео материјал који објављујемо, после јучерашњег објављивања снимка Сузане Грубјешић (Г17+УРС), јесте видео снимак Марка Благојевића из организације ЦЕСИД.

Марко Благојевић из ЦЕСИД-а у овом видео запису говори, на енглеском језику, о сарадњи са америчким властима и организацијом ИРИ коју описује као главног утемељивача тзв. српских демократских реформи и признаје да су „реформе” у Србији амерички производ, односно, да САД и ИРИ имају улогу оних који „не помажу”, него оних који омогућавају, покрећу и представљају темељ „реформских процеса” Србије.

СНП НАШИ подсећају јавност да су у протеклих неколико месеци поднели низ кривичних пријава и објавили цео спектар необоривих доказа против америчких плаћеника који се баве противуставним деловањем у Србији и који иза себе имају тешка и строго кажњива кривична дела, али да марионетски режим Дачића-Вучић-Николић својим ћутањем недвосмислено показује да Србијом влада Бела Кућа и да закони и борба против корупције не важе за невладин сектор и америчке обавештајно-невладине структуре.

ЦЕСИД је организација која припада корпусу петооктобарских плаћеника и финансирана је од стране низа америчких обавештајно-невладиних структура, а представља организацију створену по класичном ЦИА моделу какви су виђени и у Украјини, Грузији, Латинској Америци и другим земљама широм света са циљем утицања на исход парламентарних и других избора у одређеној земљи.

ИРИ је организација директно финансирана од стране Беле куће преко државног буџета УСАИД, општепозната је у свету по низу државних преврата које су реализовали широм света, по својој директној вези са ЦИА и једна је од организација која данас најснажније делује на стварању независног Косова, разбијању српског националног бића и спровођењу антисрпских и антидржавних процеса у Србији, а у Србији су се утемељили финансирањем некадашњег Отпора и организовањем процеса свргавања Слободана Милошевића с власти о чему и сами данас објављују сопствене документе и доказе.

19.5.2014.

Српска информативна мрежа (СИМ)
(Подвукла – Искра)

Срби и Немци или не тако проста прича

Позиције Немачке и Србије данас су сличне, на раскрсници – Немци бирају раст или стагнацију, а Срби живот или смрт

1.

Док је претходних дана тукло по Вучићевој влади, било је јасно да се то ради преко западних агентура утицаја и да се Србија тако убеђује да заузме позицију против Русије у украјинској кризи. И после Вучићеве посете Меркеловој таква оцена стоји, с тим што она данас може да буде још прецизнија. Наиме, Меркелова, судећи према њеним и Вучићевим изјавама, није претерано инсистирала на питањима цензуре, слободе медија и докторатима. На крају, у уторак на скупу о слободи медија Blog open-close наступали су Британац Мајкл Девенпорт и Американац Мајкл Кирби, заједно са локалном америчком клијентелом, на челу са Весном Пешић. Ни немачка београдска клијентела ни амбасадор Хајнц Вилхелм нису били тамо, а нису се ни претходних и следећих дана истицали у пржењу ситуације. Елем, били су то већ неко време Британци, овај пут озбиљно појачани Американцима, што је операцији дало и на оштрини и на ефикасности.

Да ли овај форензички закључак ипак нарушава чињеница да су Вучића за то време највише нападали немачки медији, док су британски и амерички незаинтересовано ћутали? Можда, а можда и не, не би то била прва операција коју Вашингтон за себе обавља преко немачких медија, мимо воље немачке власти. Ако се сложимо да се из атлантистичких центара тукло по Вучићу преко немачких медија, тада постаје умесно и следеће питање: није ли, осим у обавезну руску мету, нишањено и на Вучићев састанак са Меркеловом? Ако јесте, показаће се да Вучић задовољством Меркелове њиховим разговорима није купио мало мира, како су тврдили неки аналитичари. И, још важније, да ли се појам политичког запада, који је у савременом српском случају увек подразумевао Вашингтон, Лондон и Берлин на једној страни, постао дифузнији него икад у последњих 70 година?

2.

Ако је само део тих претпоставки тачан, тад се Вучићево пренаглашено одушевљење Немцима не да посматрати линеар-

но, како смо навикли на свим странама – где она суверенистичка каже како он између лоших момака (Запад) и добрих (Руси) увек непогрешиво изабере ове прве, док она еврофанатична држи како нема ништа чудно да пут према Бриселу води преко Берлина. Хајде зато да видимо шта је данас Берлин Србији и шта може да јој буде.

Вучић, који је том посетом дефинитивно своја јаја положио у немачку корпу, то решење, по свој прилици, види као средње. То је у српским условима она врста решења које, и када не доноси корист, носи са собом најмање ризика и представља најмање ветровито место за чекање глобалног геополитичког расплета.

И то има своју логику. Тражити уточиште у САД, показало се, значи непрекидно прихватати обавезе и испуњавати услове без икаквих гаранција, чак ни обећања, да би се могла остварити и нека добит. Највише што данас можеш да очекујеш од Вашингтона то је да те не туку, више се отуда не надаш, чак ни да ће ти притиском на Берлин убрзати улазак у ЕУ, на шта су скоро могле да рачунају Немцима најспорније земље Нове Европе, попут Бугарске и Румуније. Са Американцима дакле не би ишло, утолико више што су они коначно и судбински опредељени за Албанце као своје регионалне играче.

Окренути се данашњој Русији, без сваке сумње, сили најблагодонаклонијој Србији, значило би за Београд политички дисконтинуитет, повезан са великим ризицима. Такав потез могао би да Вашингтон, Лондон и Берлин поново уједини против Србије, и то у моменту када трендови показују супротан смер. Осим тога, кад год је појам Запада уједињавао ове три метрополе, то се за Србе редовно завршавало жестокима батинама.

Као регионална сила која је већ заузела место између Америке и Русије, која у свом политичком идентитету баштини и једне и друге, Немачка Србији не затвара ниједан пут, ни атлантистички, ни континенталистички, чак ни отворено проруски, што није мала вредност, чак и ако знамо да нам и не отвара много нових путева. Истовремено, можда највише што данашња Србија може да добије

Позиције Немачке...

од Немачке јесте њена готово горљива заинтересованост за мир на балканском потезу, будући да би је нестабилност на том месту угрожавала бар колико и она у Украјини. Опет, Вашингтон се не би двоумио да жртвује мир да би, на пример, зауставио руско напредовање на балканском правцу.

3.

Колико год то звучало парадоксално, Србија и Немачка су у сличној ситуацији. Обе су земље на раскрсници, која треба да их на најлакши могући начин изведе из америчког века. Иако у ери кад је економска снага најфункционалнији сегмент тврде моћи једне земље, немачка политичка снага не прати економску, будући да је политички, медијски, финансијски, па и војно премрежена вишедеценијским америчким утицајем – врло је важно – наметнутим окупацијом. Колико год то била неприродна ситуација, Немачка је научила да живи с њом. Проблем настаје кад и та позиција постаје потрошена и неодржива на дужи рок.

Наиме, подизањем Русије и њеним враћањем на глобалну сцену Немачка је принуђена на непријатан избор. Атлантистички део света, коме је безусловно припадала, генерише кризу и деструкцију, којима се не види крај. Останак у тој сфери неминовно ће зауставити или бар драстично успорити немачки раст, осим што ће земљу поставити на прву линију конфронтације према Русији. Очигледно је да немачка пословна елита нема намеру да у слепом савезу са САД жртвује привредни раст. Политичка елита, углавном дискретно сагласна са тим становиштем, види, међутим, крупне безбедносне ризике, у које земљу води окретање леђа Америци.

Отуда се чини да је Берлин опредељен против наглих потеза и да жели да свој излазак из атлантистичког поретка препусти времену и еволуцији. Наравно, заоштравање позиције између Москве и Вашингтона у Украјини Немцима је посебно болно јер им скраћује тај простор и захтева од њих драстичније потезе. Речју, Немачка се труди да не буде приморана на дефинитивно опредељивање, али, ако јој то не пође за руком на кратак рок, иако нерадо, одабраће Вашингтон. Ако коначан избор буде могла да одлаже на средњи или дужи рок, бираће Москву.

Тамо где Немци бирају у категоријама раста и стагнације, Срби бирају у категоријама живота и смрти. Улазак у атлантистички

свет био би крај Србије. Улазак у ЕУ био би то исто уколико би исључио развијање савеза са Русијом. Отуда, Вучић верује да ће му савез са Немачком обезбедити ледоломца, кога ће моћи на његовом средњем путу који максимално смањује ризике, да прати са најмање страха. Да ли је то добра рачуница?

4.

Пре него размотримо колико је то могуће, вреди рећи да никаква српско-немачка формула, ни добра ни лоша, није могућа ако у калкулацији не постоји Русија. Зашто? Српско искуство са Немачком је двојак. Немачка 20. века у чак три наврата била је фатална за Србију до мере да је из колективне свести истиснула искуство сарадње у 19. веку, које је дало многе лепе плодове.

У чему су се разликовале Немачка 19. и Немачка 20. века? Бизмаркова Немачка није била антируска, па самим тим ни антисрпска. Немачка 20. века била је у различитим геополитичким контекстима редовно антируска, и ефекти тога су и по Србију, и по Русију, а и по Немачку били трагични.

Данашњи избор Немачке може се тумачити као избор између атлантизма и континентализма, између стагнације и раста, између рата и мира, али у свом најелементарнијем виду то је избор између антируске и проруске Немачке, па преко тога и антисрпске и просрпске.

5.

Али Србија је земља периферије, која неће Немачку задовољити ако буде радила исто што и Немачка, већ ако буде радила оно што јој Немачка каже. Речју, кад је Србија у питању, за разлику од односа према данашњој Русији, Немачка је много више атлантистичка него континенталистичка сила. И то се види по захтевима којима Меркелова тестира Вучићеву лојалност. *Инсистира се да Србија испуни седам захтева немачких парламенараца, где се као наважнији истиче онај о међудржавном уговору Србије и Приштине.* Ту је и чувена промена свести, ту је захтев Србији да не *забија Американцима прст у око примајући Русе са црне листе, ту је даље сузбијање несложности Републике Српске, ту је на крају и политика штедње, која Србију Немачкој чини рентабилнијом, али гробље економија са узроком смрти у политици штедње из месеца у месец у свету се увећава.* На крају, али не на последњем месту, ту је и *Хрватска као немачки фаворит и буду*
(Крај на стр. 12/2)

Посланица Бундестага Вагенкнехт оптужила канцеларку:

ГОСПОЂО МЕРКЕЛ, ВОДИТЕ ЕВРОПУ У КАТАСТРОФУ

Текст говора посланице Др Саре Вагенкнехт у немачком парламенту од 4. јуна:

„Европа је у Украјини већ претрпела пораз. Земља грца у грађанском рату. А како су лепо звучала обећања која сте давали Украјини пре само неколико месеци!

Наводно, немачка Влада је хтела да подржи оне снаге које су биле за демократију, за слободу и Европу, као и оне које су против олигарха, сиромаштва и корупције.

Ви данас подржавате Владу у којој су четири министра из националистичке партије која отворено говори против Јевреја и Руса; Владу која је тај конфликт заправо распалила и која данас води рат против сопственог народа.

Ви подржавате председника који је пред-изборну кампању спровео захваљујући својим украденим милијардама и уз помоћ своје телевизије. Олигарха који се ни по чему не разликује од Јануковича, с његовом корупцијом, гангстерским методама и сумњивим пословима. Узгред, он је био његов министар.

Како не бисте морали да се стидите, Ви скривате од јавности шта се заиста догађа у Украјини. Ви скривате да богати украјински олигарси, као и војне главешине талибана у Авганистану, финансирају своје приватне армије. Скривате да они без срама пљачкају земљу, док већи део становништва живи у тешком сиромаштву. Сиромаштву које ће се због ограничења, чије су увођење наложили ММФ и ЕУ, само повећавати.

Ви скривате да се наоружане групе бораца Десног сектора, као и пре, налазе на Мајдану, да представници левичарских партија у многим деловима Украјине не могу да излазе напоље због опасности по свој живот и здравље.

Као и то да је Влада, уместо да разоружа те наоружане групе мародера, забранила Комунистичку партију Украјине. Убиство више од 40 цивила у Дому синдиката у Одеси, који су запалили ти десничари и у којем су људи живи спаљени – то, нажалост, није руска пропаганда, већ застрашујућа стварност.

То је стварност, која са сликом проевропске Украјине отворене за цео свет, коју сте Ви насликали, нема ништа заједничко. Зар то није неодговорно?

То је влада која тако отворено крши демократска начела, па још и уз помоћ европских милијарди. Зар не би било боље да се утиче на то да се покрадене милијарде коначно врате грађанима Украјине. Тај новац је довољан да се реше финансијски проблеми Украјине.

И да се испуне првобитни захтеви Мајдана – да се стане на пут олигарсима и корупцији, успостави демократија и побољша социјална заштита.

Актуелна власт у Кијеву потпуно их је издала. И Ви сте их, такође, госпођо Меркел, издали тиме што подржавате ту власт. Принцип који важи у ЕУ треба да важи и у Украјини. Само ако људи имају перспективу у друштву, имаће перспективу и та земља.

А први услов за то је – престанак грађанског рата. Нови председник чак и не покушава да заустави ескалацију крвавог конфликта, он не жели да разговара, он не жели преговоре, он жели да немилосрдно примењује војну силу, иако искуство сведочи да у грађанском рату нема брзих победа, већ само бесконачно крвопролиће.

И зато, госпођо Меркел и господине Штајнмајер, ако после свих тих неуспеха ваше демократије у Украјини заиста желите да се вратите одговорној спољној политици – притисните Порошенка да заустави рат против свог народа и да отвори пут за преговоре и мирје.

А после тога већ можете и Путину да приговорите и извршите притисак на њега. Али, у том случају треба озбиљно узети у обзир легитимне интересе свих страна.

А управо то је Запад много година злочинички игнорисао. Данас то види чак и бивши министар одбране САД Роберт Гејтс: да је ширење НАТО на Исток било грешка, која је, по Гејтсовим речима, „сахранила циљеве Алијансе“; да је НАТО игнорисао оно што Руси сматрају својим националним интересима.

Исто тако је неодговоран члан 10. Споразум о придруживању Украјине Европској унији, у којем се Украјина прикључује заједничкој безбедности, чиме се фактички прикључује сарадњи с НАТО. Прикључује или се жели да се прикључи.

Госпођо Меркел...

Исто тако су неодговорне, апсурдне дебате о санкцијама, које само погоршавају односе. Санкцијама које могу значајно да наштете и европској привреди, док се амерички и нафтни концерни одавно смеју и трљају руке.

Мере безбедности у Европи немогуће су без Русије, а тим пре против Русије.

Зато је Влада Немачке дужна да недвосмислено и одлучно иступи против Обамине војне политике застрашивања и најављеног размештања НАТО војске у Источној Европи.

Нису нам потребне нове војне провокације, није нам потребно више оружја у свету који је већ препун оружја.

И онај који након 100 година, тачно 100 година од Првог светског рата, и после ужаса Другог светског рата још увек размишља, фантазира о правом рату у центру Европе, морам да кажем, болестан је у главу и треба га ставити иза решетака.

И није важно како се он зове – Обама, Расмусен или некако другачије...

И зато, госпођо Меркел, ослободите се више од те зависности, од политике САД и покушајте, ако је могуће, с Француском да учините да се Европа одрекне заоштравања конфликта.

Француски историчар Емануел Тод рекао је о Немачкој следеће: „Немци несвесно преузимају на себе улогу која води у катастрофу друге Европљане, а једног лепог дана – и у катастрофу по себе саме”.

Ако Ви ову фразу доживљавате као увреду, онда ми Вас је веома жао.

Госпођо Меркел, немачка европска политика је једном припадала другој традицији.

Она је припадала традицији на којој је била заснована – на братском пољупцу Де Гола и Аденауера у Јелисејској палати, на руковању Хелмута Кола и Митерана у Верденском меморијалном комплексу и на клечању Вилија Бранта у Варшави, којим је он заувек обавезао Немачку да се бори против мржње према Јеврејима, против расизма на целој планети и показао симболични дух источне мирне политике.

Прикључите се и Ви, коначно, поново тој традицији немачке спољне политике”.

11.6.2014.

Факти

Позиције Немачке... (са стр. 10)

ћи хегемон регионалних интеграција под палицом Берлина, које би требало да започну већ крајем августа.

Цена српског приближавања Немачкој дакле највиша је могућа. Са друге стране, може ли Немачка да спасе Србију? Може, али под једним условом.

6.

Избор Немачке као српског стратешког партнера није рђав избор. Али то је јело у коме нема соли. Со тог савеза може да буде само Москва, која и сама има велике амбиције са Немачком. Приступ Немачкој преко Русије, нека врста политичке цесије, где би Москва можда била мање видљив партнер, свакако би ојачао српске позиције у Берлину – цену српско-немачког савеза могао је да учини нижом, док би чак и сада имао капацитет да повећа обавезе Берлина према Београду. То што су на дан Вучићевог одласка у Берлин Руси у Београд послали Александра Лукашенка само говори да нису укључени у српско-немачку причу, па чак и да им се она не допада јер им у важном тренутку слаби позиције у овом делу Балкана.

7.

Играти на Немачку може на први поглед да изгледа као најмање ризична варијанта чекања глобалног расплета, будући да Немачка геополитичка парадигма не искључује ни атлантистичку ни континенталистичку. Али без Русије као макар скривеног српског заштитника у тој операцији и уз бес који ће, без сумње у себи носити Британци и Американци, немачка парадигма може за Вучића да буде много ризичнија него што изгледа. Уосталом, на њу су, такође без Руса, у модерној историји стратешки играле две трагичне фигуре српске политике. Једна је Милан Стојадиновић, друга Зоран Ђинђић, трагични не само по својим судбинама већ по томе што је реч о двојци за које важи да су могли да ураде много, а нису урадили ништа.

Да ће таква Вучићева политика имати озбиљне међународне противнике, показују му прве жртве у његовим редовима: Стефановић, скоро мртав; Мали, тешко рањен. Елем, мира неће бити.

Стандард, 13.6.2014. ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ
(Подвукла – Искра)

Вучић изгубио компас и убрзава свој пад...

ОГРЕШЕЊЕ О 'ДЕМОКРАТСКА ПРАВИЛА ИГРЕ': ЉУДИ СУ ОБАВЕЗНО 'ПОТРОШЉИВИ' – САМО ЈЕ СИТЕМ НЕДОДИРЉИВ

Премијер Србије јуче хвалио Немачку, а оптужио „многе из међународне заједнице“

Најновије изјаве премијера Александра Вучића су врло забрињавајуће и заиста тешке и непотребне, рекли су Данасу незванично представници више амбасада коментаришући најновије жестоке оптужбе председника Владе Србије на рачун међународне заједнице. „Посебно је све то бизарно јер на Западу нико не ради против њега, већ искључиво у његову корист“, казале су нам западне дипломате. У већини амбасада, међутим, укључујући немачку и америчку, нису чак ни незванично хтели да се одреде према најновијем медијском иступу премијера Вучића.

У Мисији ОЕБС у Србији такође нисмо добили коментар, а према сазнањима Данаса, званичници те мисије су јуче имали вишесатни интерни састанак поводом Вучићевих изјава.

Премијер Александар Вучић изјавио је, на конференцији за новинаре у Влади Србије, да посеђује доказе да многи из међународне заједнице, међу којима и неки амбасадори, врше притисак на медије да воде кампању против њега и његове породице. „И све што ради заменица шефа Мисије ОЕБС у Србији Пола Тиде је притисак на медије да воде кампању против мене. Мисле да ћу молити бога да престану. Нећете ме ућуткати и нећу никада да ућутим, јер ја говорим истину, а они лажу“, рекао је Вучић. Он је истакао да је тражио извињење ОЕБС–а, и да ће га дочекати, као и да се неће повлачити пред лажима нити му треба помоћ ОЕБС–а. „Довољно сам јак и имам довољно снаге да се супротставим свима који нападају моју породицу. Ми смо мали, а они су велики, али то не значи да не треба да браним слободарске традиције нашег народа. Шта је мени политичка функција? Па шта ако останем без функције?“, рекао је Вучић.

На истој конференцији за новинаре, Александар Вучић је, поводом своје сутрашње званичне посете Берлину, изјавио да је почаствован позивом канцеларке Ангеле Меркел и да Србија жели да две земље буду савезници. „Тешко је, имајући у виду снагу Србије и Немачке, али жеља је Србије, и то говоримо без стида, да буде савезник Немачке, што раније Србија није умела и није знала. То је политика Владе Србије и политика ове земље. То је важно за нашу земљу у политичком, економском и сваком другом смислу“, рекао је Вучић и додао да би свако желео да буде пријатељ и савезник Немачке.

Потпредседница СПС Дијана Вукомановић одбила је да одговори на питање Данаса да ли изјаве премијера о међународној завери против њега могу да угрозе спољнополитичку позицију Србије, односно какав је став социјалиста поводом оптужби које Вучић износи на рачун неименованих представника међународне заједнице...

„Основна дилема је да ли је ту реч о галопирајућој нервози и неурачуљивости, или циљаном спиновању за унутрашњу употребу, па се нападом на релативно неутицајни ОЕБС билдује рејтинг и стичу неки такозвани патриотски поени пред посету Немачкој и Ангели Меркел. То се може тумачити и као забашуривање даље имплементације Бриселског споразума и мирења са косовском независношћу“, оценио је најновије Вучићеве изјаве за Данас политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић...

Јово Бакић, социолог, за Данас каже да ове изјаве премијера говоре да је изгубио нерве и политички компас. „Са ОЕБС–ом се на тај начин не разговара... Овакво понашање је стандардна потреба аутократа да траже унутрашњег и спољашњег непријатеља, да их повезује и прави завере против којих се он храбро бори“, наводи Бакић.

Упитан могу ли овакве изјаве да угрозе положај Србије у међународној заједници, Бакић је одговорио да је добро то што Вучић није поменуо ниједну земљу нити амбасадора, али и да премијер „стално поткопава сопствену позицију, а и мукотрпно изграђену позицију Србије“...

Александра Јоксимовић, директорка Центра за спољну политику, за Данас каже да се ситуација у медијима у међународној заједници прати с посебном пажњом. „Када ОЕБС стави такву примедбу, то је ствар за озбиљан разговор. Посебно је важно да се ти разговори воде дипломатским речником...“

(Екипа Данаса, 10.6.2014: Скратила и подвукла – Искра)

Ко води спољну политику Србије?

Посланик Нове демократске странке Марко Ђуришић је, упућујући питање премијеру, подсетио да по Уставу влада води спољну политику, али да му се чини да Србија има две спољне политике.

– Добро је да премијер одлази у Берлин јер та посета је у складу са утврђеном политиком да су евроинтеграције највећи спољнополитички интерес Србије. Са друге стране у Београд долази председник Белорусије, државе која је под санкцијама ЕУ и она не доприноси угледу Србије...

Ђуришић је констатовао да министар спољних послова није од почетка мандата путовао ни у једну билатералну посету, и запитаво да ли је, у ситуацији у каквој је Србија, допустиво да шеф дипломатије седи у Београду и бави се унутрашњополитичким и страначким питањима. Треба избећи ситуације какву ћемо имати сутра: да ли ће бити важнији овај сусрет у Београду или онај у Берлину и желимо да знамо да ли ће министар спољних послова бити у Београду или у Берлину. (Танјуг, 10.6.2014; Подвукла – Искра)

Обојене револуције као пут у беду

ЦИЉ ЈЕ — УКЉУЧИТИ У СФЕРУ СВОЈИХ ИНТЕРЕСА, ТЕ РАЗДВОЈИТИ ВЛАСТ И НАРОДЕ ТИХ ЗЕМАЉА

Низ такозваних револуција у боји на просторима бившег СССР показао је озбиљност намера Запада да направе "појас отуђења" око Русије и неспособност националних елита да размишљају у геостратешким и историјским размерама. Пострадао је као и увек народ. Њему су обећали демократију и процват, а добио је сиромаштво и перманентну нестабилност.

Молдавија, Киргизија, Грузија, а сада и Украјина у пуној мери су осетиле на себи оно што се обично назива спољни утицај. Европа и САД прећутно су објавиле ове земље за зону својих посебних интереса. И, наравно, интрес није био у развоју или преображају тих земаља као таквих, већ у стварању на њиховој територији елита са јасно израженим антируским трендом. Западни партнери Москве су овде више него успели, мада ови успеси нису вечни. Ништа није вечно под сунцем. У суштини рачунало се на политичко или чак директно финансијско поткупљивање политичара, пословних и друштвених кругова, који ће, по замисли евроатлантских режисера, коначно извести своје земље ван утицаја Москве.

Нема броја милозвучним програмима који су пратили овај циљ. Колико само вреди Источно партнерство. Или покрет у страну придруживања ЕУ. Украјина ће још дуго кусати последице неуспешног уласка у пријатељску европску породицу. И, разуме се, напори НАТО-а допунили су ту активност. Јер само у резултату партнерства са Западом иста та Грузија, на пример, неповратно је изгубила Јужну Осетију и Абхазију. Ево шта је тим поводом рекао политиколог, директор Међународног института за најновије државе Алексеј Мартинов.

– Стејт Департамент САД, Кондолиза Рајс лично је координирала ове пројекте, почев од 2004. године у Украјини, затим у Грузији, затим у Киргизији. Затим се слична обојена револуција загрцнула у Узбекистану. Она је била жестоко угушена. Овај пројекат извоза у земље ЗНД обојених револуција припремана је неколико година. Посредством разноврсних америчких и европских фондова припремана је ранљива средина, издавајан је огроман новац, форми-

ране су такозване институције грађанског друштва. *Специјално ради тога васпитани су лидери тих преврата.*

На пример бивши председник Украјине Виктор Јушченко, један од руководиоца "наранџасте револуције" још дуго пре ње доспео је у видокруг америчких специјалних служби. Њега су чак оженили Американком.

Грузијски председник Михаил Сакашвили стажирао је у САД и вратио се у домовину са јасно форматираним идејама. У Молдавији и Киргизији, између осталог адептима револуција у боји, није пошло за руком да задуго задрже власт. Али семе револуције је било посејано. Западни политички технолози и сада не намеравају да одуступају од својих планова. Они трансформишу политички протест у социјални. Задатк између осталог остаје исти: посејати у друштву несигурност у сутрашњицу, убедити да је за све крива "империјалистичка" Русија и предложити своје услуге у својству гаранта светле будућности. Директор Института за националне кризе Николај Сорокин је истакао да реални организатор револуција увек је Запад.

– Циљ је један — укључити поједину земљу, недовољно инкорпорирану, у сферу својих интереса. Коначно је прогутати и учинити својим сателитом. Са друге стране, одвојити елите и народе тих земаља, као што знамо да примеру Галиције и Грузије, прекинути историјску везу са Русијом. Мада то није обавезно везано за Русију.

За дуге године овог посла било је свега — грађанских конфликта, сиромашења становништва, напетих односа са суседима, међуетничких и међурелигиозних сукоба. Није успело само оно најважније, што су тако усрдно обећавали западни стратеги. Становници постсовјетских земаља нису се приближили европским или америчким стандардима. Једноставно веровали су политичарима који су због користољубивих разлога бирали партнера којем се не може веровати.

Глас Русије, 23.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Илија Харламов

РУСИЈА НЕЋЕ ОДУСТАТИ ОД ИЗГРАДЊЕ ЈУЖНОГ ТОКА УПРКОС БЛЕФИРАЊА ЕУ

Упркос притисцима без преседана од стране Европске комисије, реализација пројекта „Јужни ток” се наставља у складу са првобитно утврђеном графиком радова. У наредне три недеље биће потписан дуго очекивани споразум о градњи гасовода у Србији. Према сведочењу заменика начелника одељења за управу пројекта ОАО „Газпром” Александра Сиромјатина, српски део гасовода има „кључни значај”, јер ће на територији Србије бити изграђена два гасна одвода и саграђено велико подземно складиште гаса у „Банатском двору”. [1] Ради се о већ усаглашеним крацима према Хрватској и Републици Српској у Босни и Херцеговини. Поред тога, у „Газпрому” не искључују прикључивање „Косова” пројекту (наравно, уз услове који одговарају политичкој позицији Москве о статусу Косова). **Стварање овако опсежне инфраструктуре претвориће Србију у кључни елемент система енергетске безбедности не само Балкана, него и читаве централне, источне и јужне Европе.**

Нема сумње да је позитиван импулс у реализацији пројекта „Јужни ток” пружио гласање о поверењу садашњој влади Бугарске – која је без обзира на притисак из Брисела и од своје сопствене опозиције, наставила да брани своје национално–државне интересе у сфери енергетике и у сарадњи са Русијом. Драгомир Стојнев, министар економије и енергетике у влади Бугарске је говорећи током парламентарне расправе истакао, да кабинет тежи реализацији пројекта изградње гасовода „Јужни ток”. „Јужни ток за нас остаје стратешки европски пројекат који ми тежимо да реализујемо упркос притиску опозиције” – изјавио је он. Према речима министра, пројекат се реализује по условима који су угодни за Софију: „Ми смо успели да смањимо каматну стопу на кредит за изградњу гасовода са 8 на 4,25% на годишњем нивоу, са грејс периодом од 5 година. Отплата кредита ће се отплаћивати на konto дивиденди од експлоатације „Јужног тока” током 22 године, при чему ће 22% моћи да се расходује за потребе бугарског енергетског холдинга”. [2]

Позиција владе по овом питању је ојачана и захваљујући успешно завршеном тендеру за радно пројектовање, набавку опреме, материјала, грађевинско–монтажне радове, обуку персонала и увођење у експлоатацију гасовода „Јужни ток” на територију Бугарске. На јавном тендеру који је стартовао у децембру 2013. године узеле су учешће компаније из Аустрије, Белгије, Бугарске, Немачке, Индије, Италије, Русије, Швајцарске и Јапана, а победник је био „Строитрансгаз консорцијум”, у чији састав је ушла руска компанија ЗАО

„Строитрансгаз” и Гаспроект Југ АД из Бугарске. [3] Бугарска влада је саопштила Бриселу да је тендер био „у складу са стандардима ЕУ”. [4] Истовремено, још једна кључна балканска држава – Грчка – показује све веће интересовање за пројекат. Јанис Манијатис, грчки министар за заштиту животне средине, енергетике и климатске промене, назвавши Русију „поузданим добављачем природног гаса и поузданим партнером”, истовремено је изјавио и да би његова земља такође желела да изгради крак гасовода „Јужни ток” на своју територију. [5]

Према доступним информацијама о овој ствари се разговарало још пре неколико година али још није напредовао развој у току дискусије са грчке стране. У садашњим условима кризе снабдевања европског тржишта од кључних добављача са „привилегованог” списка Европске комисије, угодности сарадње са Русијом, за Атину су постале више него очигледне.

Ипак, сама Европска комисија одбија да призна очигледно. Ово следи из последње изјаве Комесара ЕУ за енергетику Гинтера Етингера који је пожурио да пружи подршку пројекту „Јужни ток” апсолутно скандалозним политичким условима. У интервјуу немачком часопису Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung је изјавио дословно да „политичка одлука” о изградњи „Јужног тока” није могућа све док Москва не призна владу у Кијеву. „У садашњим условима када је у источној Украјини дошло до ситуације која подсећа на грађански рат, све до тада док Москва не призна владу у Кијеву, ми нећемо моћи током преговора доћи до политичке одлуке” – то је позиција Европског комесара за енергетику. Гинтер Етингер је том приликом очигледно провокативно позвао руске partnere да се „придржавају међународно–правне праксе”. [6]

Одавно није никаква тајна да су енергетска питања за Запад постала једна од кључних елемената геополитичке игре. Међутим, један од основних закона било које геополитичке игре јесте да се исувише „не заигра”. На жалост, изјаве које су се последњих недеља чуле из Брисела још једном сведоче да се многи европски лидери мало–мало „заиграју”, па оставе Европљане без поузданих испорука јефтиног руског гаса. Јер се руски пројекти одликују поузданошћу, ниском ценом гаса и угодним транзитним плаћањима за земље које учествују у пројекту.

Европска Унија је свих последњих година стављала акценат на гас из

Русија неће...

Азербејџана као алтернативу руском гасу, али се те рачунице нису оправдале пошто се ради о годишњим испорукама од 10 милијарди кубних метара гаса, а „Јужни ток” је предвиђен за испоруку 63 милијарде кубних метара гаса. Поред тога, у складу са постојећим проценама, почетак експлоатације у налазиштима Шах–Дениз не може се остварити пре 2020–2022. године. А други потенцијални учесник пројекта ЕУ – Туркменистан – орјентише се на Русију и Кину (у правцу Кине већ је изграђено неколико гасовода).

Све ово што смо навели значи да **блокирањем енергетске сарадње са Русијом, Европска комисија практично не предлаже алтернативу потрошачима – другим речима, блефира. Русија, упркос политичкој хистерiji из Брисела, не намерава да одустане од сопствених обавеза по питању пројекта „Јужни ток”.** Шеф ОАО "Газпрома" Алексеј Милер је нагласио да Европска комисија нема законску основу да заустави реализацију овог пројекта: **"Пројекат "Јужни ток" реализује се строго према усвојеном распореду.** Нема ни на месец дана пребацивања од услова који су првобитно усвојени. **Изградња морског дела реализује се строго по договору, радови су у току у Бугарској, Србији, Мађарској. И нема никакве сумње да ће први гас из пројекта „Јужни ток" стићи већ крајем наредне године у Бугарску кроз прве морске цеви".**[7]

Међутим, Русија неће деловати на своју штету. О томе је ових дана директно говорио Владимир Путин приликом сусрета са руководиоцима светских информативних агенција: „Наравно, ми ћемо све то остварити. Штавише, **уколико код нас и даље буде некаквих проблема са „Јужним током”, а Брисел непрекидно буде подметао клипове у тачкове овом пројекту, ми разматрамо и друге варијанте – преко земаља које не улазе у Европску Унију.** Једноставно, Европска Унија ће добити још једну транзитну земљу. Због чега то они раде, ти бриселци, ја не схватам. Али ми смо расположени, уколико нас не буду ометали, да реализујемо те пројекте: и „Јужни ток” и „Северни ток”...[8]

[1]РИА НОВОСТИ 29/05/14 15:16 29.05.2014 15:17

[2]ИТАР–ТАСС 29/05/14 15:16 29.05.2014 15:17

[3]<http://www.gazprom.ru/press/news/2014/may/article191972/>

[4] RBK daily, 04.06.2014.

[5]РИА НОВОСТИ 29/05/14 18:44 29.05.2014 18:45

[6] Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung, 01.06.2014

[7]РИА НОВОСТИ 30/05/14 08:02 30.05.2014 08:03

[8]<http://www.kremlin.ru/news/21090>

Фонд стратешке културе
5.6.2014.

Петар ИСКЕНДЕРОВ
(Подвукла – Искра)

Бугарска обуставила рад на пројекту Јужни ток

Бугарска је обуставила рад на пројекту "Јужни ток" до отклањања примедби Европске комисије, саопштио је премијер Пламен Орешарски.

Према његовим речима, ток даљег рада биће одређен након додатних консултација са Бриселом.

У уторак, ЕУ је послала званично писмо бугарској влади, позивајући је да обустави рад на пројекту. Према речима представника ЕК Антуана Коломбанија, Европска комисија сумњичи Бугарску да је дала привилегије руским учесницима на тендеру за изградњу "Јужног тока".

Са друге стране, Русија није добила званично обавештење од Бугарске о обустави рада на пројекту "Јужни ток", саопштено је из Министарства енергетике РФ. Министарство је такође известило да би то питање могло бити размотрено на тространом састанку о гасу, на којем ће учествовати представници Русије, ЕУ и Украјине.

"Јужни ток" је намењен за снабдевање јужне и централне Европе руским гасом, заобилазећи Украјину. ЕК сматра да су билатерални уговори Руске Федерације са европским транзитним земљама – Аустријом, Бугарском, Мађарском и Словенијом, крше закон ЕУ. (СИМ, 8.6.2014).

За кога ради Зорана Михајловић?

Зорана Михајловић изјавила је да Србија „мора да обустави” изградњу гасовода „Јужни ток”, па је ред да се изнова преиспита за кога ради поменути министарка и шта поводом њеног антидржавног деловања мора да се уради.

Пошто је Бугарска, под директном претњом санкција и откривања свих режимских тајни, одлучила да паузира изградњу „Јужног тока”, било је питање који агент страних интереса у Србији ће први да се јави и изјави нешто слично. То је урадила, наравно, Зорана Михајловић, бивша министарка енергетике, сада министар за грађевинарство и урбанизам, са којима по струци и досадашњој каријери нема апсолутно никаквих додирних тачака.

Како Европска комисија до сада није рекла да је Јужни ток забрањен или укинут пројекат, те како ће, због неизвођења радова, пенале морати да плаћају европске земље које стану са текућим радовима на изградњи гасовода, сасвим је јасно да ће „Јужни ток” бити изграђен. Србија стога мора да настави са изградњом нашег дела гасовода, чак и по цену супротстављања тренутној политичкој вољи Брисела, јер је стратешки пројекат „Јужни ток” наш енергетски, привредни и безбедносни државни интерес број 1.

Једино што Србија „мора” је да преиспита улогу Зоране Михајловић у Влади Републике Србије. Пошто министарска Михајловић заправо није ни надлежна за „Јужни ток” (што јој не представља ограничење да се фактички само њиме стално бави у јавности), надлежни треба да преиспитају њену улогу и зауставе њено антидржавно деловање.

Ови потези су неопходни ако Србија жели да буде пријатељ са Русијом и остане међу савезницима енергетског лидера света. Време је да наш народ добије политику у складу са националним, а не туђим интересима, што је оно на чему се базира програм Покрета Двери. (Двери, 9.6.2014)

Интервју – Миломир Марић: Деца комунизма

ЈУГОНОСТАЛГИЈА РАСТЕ СРАЗМЕРНО ЛОШОЈ И ПАСИВНОЈ САДАШЊИЦИ

СФРЈ за понављаче. Како је Крцун хтео од Југославије да направи Америку. Зашто је Милошевић хтео да освети Леку Ранковића. Да ли је Коча Поповић предвидео распад Југославије.

Миломир Марић је поводом реиздања његовог бестселера "Деца комунизма" испричао Бранку Росићу да је Слободан Милошевић логично сахранио Србе и Србију јер је његов политички програм створен на сахрани Александра Ранковића, открио и зашто је Тито упропастио улазак Југославије у Европску унију и како је на једној прослави устанка у Загребу хрватски надбискуп и сарадник усташа Алојзије Степинац седео у друштву партизанских и руских генерала.

У неком закону спојених судова показало се да носталгија, а сасвим тим и једна од њених мутација – југоносталгија, расте пропорционално са лошом садашњошћу. Како то улепшавање наше стварности и не иде баш нешто онда и југоносталгија представља и даље седатив у борби против актуелне меланхоније. Отуда и емисије, концерти, филмови made in Yugoslavia и двадесет и нешто година касније представљају и данас уносну робу. Књига Миломира Марића „Деца комунизма“, која је ових дана реиздана од стране Лагуне, не спада у причу о каријерама Бијелог дугмета, Здравка Чолића, Лепе Брене... Она се бави Југославијом, али не музичким суперстаровима већ политичким звездама СФРЈ које су предано радиле у „ковачници братства и јединства и самоуправљања“ да би их на крају стигло разочарење.

Марић каже да је „ванбрачно дете комунизма“ постао зато што су Титови доглавници, генерали, министри досадили својим женама и деци па је овај познати српски новинар представљао једину могућу „исповедаоницу“ у којој су они хтели да се повере.

„То су били људи већ на умору али су хтели да то своје искуство неком повере. Ја сам био једини који је хтео да их слуша. Били су већ на крају животног пута и велики део њих је био разочаран у све оно за шта су се некада борили“, каже Миломир Марић који је, по издању „Деце комунизма“, врло брзо постао власник јединственог југословенског бестселера продатог у првом налету у скоро 50.000 примерака. Књига тражи и узроке распада Југославије, некадашњег социјалистичког Дизниленда усред Европе и тампона између Истока и Запада којој су с падом Берлинског зида некадашње „мецене“ преписале стечај.

Југословенско свето тројство

„Тито је умро у време грејс периода међународних кредита. Наредио је да се, док он не умре, не дозволи инфлација. Југославија се

задуживала и он није дозвољавао никакав програм стабилизације. Већ тада је било наговештено стварање новог света у коме ће Југославија ускоро постати сувишна. Захтеви хрватског Маспока већ су ушли у устав из 1974 а тиме је и пројектован распад земље. Тито је пред смрт, 1979, на Брионима примио чувеног америчког амбасадора Аверела Харимана и његову супругу Памелу која је била femme fatale и врло утицајна жена, заслужна и за то што је Бил Клинтон постао председник. Она је пре Аверела била удата за сина Винстона Черчила, Рандолфа, који је боравио неко време у мисији код Тита у партизанима. Тито је у сусрету са брачним паром Хариман изјавио да ће се после његове смрти Југославија претворити у реке крви. Знао је шта се спрема“, каже Марић.

Тито је с годинама постајао конзервативнији. Није се слагао с реформама сматрајући да оне поткопавају његову власт и руше Југославију. Најпознатији југословенски и светски дисидент, Милован Ђилас, био је, пре него што је постао „блудни син“ југословенског социјализма, један од најважнијих Титових мускетара. По завршетку рата чинио је југословенско свето тројство: Тито–Ранковић–Ђилас. Веома брзо је Ђилас од најближег Титовог камарада постао највећи дисидент. Он се састајао са лидером британских лабуриста и сматрао је да треба реформисати систем у Југославији. Тито то није волео и како је старио, постајао је све конзервативнији и оштрији у противљењу било каквом реформисању Југославије.

Мит о Леки Ранковићу

Александар Ранковић, други члан најважнијег послератног југословенско–комунистичког трија, такође је убрзо рашчињен из друштва повлашћених Титових сабораца. Брозов кум и шеф Удбе и данас има митолошко дејство на Србе. Званична верзија Ранковићевог пада на Брионском пленуму било је откриће прислушних уређаја у Титовој резиденцији, а Марић каже да Ранковић једноставно није желео више да убија за Тита:

„Ранковић је био извршилац Титових одлука. Броз је у једном моменту желео да се убије Едвард Кардељ, важни словеначки кадар и блиски сарадник Броза. Покушај тог убиства био је у лову када је први човек Србије, Јован Веселинов, тобоже пуцао грешком на дивљу свињу и погодио Кардеља који је преживео, али и увидео шта му се спрема па је побегао у Лондон, кријући се у југословенској амбасади и то шест месеци, а изговор је био да учи енглески језик“, описује узбудљиву епизоду Миломир Марић.

Али Ранковић је дугогодишњи српски мит и персонификација српског национализма. Током

Југоносталгија расте...

његове политичке изолације тај мит се све више увећавао и од Ранковића направио мученика за српску ствар и човека који је хтео да среди ствар на Косову. Отуда се и његова сахрана која је окупила 100.000 људи сматра окидачем за долазак Милошевића на власт.

„Ранковић је био персонификација Удбе, немилосрдни мач револуције који је стрелјао народне непријатеље. Он је спроводио немилосрдну вољу комунистичке партије. Али, с друге стране, сазнао сам да је био двострука личност. Био је с једне стране opak, а с друге, по признању многих, и добар човек. Чак су и интелектуалци из руководства говорили о Леки као добром човеку који је разумео ствари. Истицано је и да је неке људе вадио из затвора, давао им пасоше. Многе је бранио од Титовог гнева. **Иако га је Тито смакнуо на Брионском пленуму, он је и после тога остао његов највернији сарадник. Када је после свог пада излазио у кафану Мадера, људи су му скандирали 'Марко, Србине'. Он је престао да иде у кафане да му не би скандирали и да не повреди Тита. У својим мемоарима он је мртвом Титу признао да га је више волео од оних који су га сменили.** Био је убеђен да је он био последња брана и Титовог режима и Југославије. Ранковићева сахрана где се окупило 100.000 људи била је први протестни скуп после Титове смрти. Били су велики напади на српско руководство што је то дозволило. То је било нешто што ће се касније претворити у Милошевићеву антибирокуратску револуцију и Газиместан.

Тадашњи шеф београдског ДБ, Душан Ступар, причао ми је да су једанпут дошли Слободан Милошевић и Иван Стамболић да гледају снимак који је полиција направила на Ранковићевој сахрани. А касније је два, три пута долазио Милошевић да сам одгледа снимак. И то је била практично основа његове политике. Темелј Милошевићеве политике била је освета за Брионски пленум на коме је смењен Ранковић. И уместо да се определи после пада Берлинског зида и у складу са новим добом у коме су се снашли сви народи иза гвоздене завесе, он је сањао да обнови Ранковићеву политику. И снаге које су довеле Милошевића на чело Србије су заправо били ранковићевци. И зато се ми нисмо снашли после пада Берлинског зида. После 8. седнице Милошевић је послао свог министра полиције да положи венце на Ранковићев гроб. И практично се то враћа касније. Ранковић је човек о коме ће историја тек да суди, али тај повратак на Брионски пленум и реванш је био најбољи доказ да је Србија промашила тему у доба пада Берлинског зида и нових светских политичких прилика. Сви су прекидали са комунистичким добом, *крнули да се позиционирају*, а ми смо водили изгубљене битке. Код нас се појављују рехабилитација свих поражених војски, свих поражених застава, политичких идеологија, од четника који су изгубили 1944, Љотићеваца, информбировача, Ранковићеваца... Сви поражени су изашли на површину Србије", описује Марић мит о Александру Ранковићу који је

био уграђен у антибирокуратску револуцију Слободана Милошевића.

Крцун је убијен због Американаца

И један други комуниста и српски кадар, Слободан Пенезић Крцун, није само заслужан за стварање фудбалског клуба Црвена звезда већ и за продукцију мита о страдању Срба под Брозовим режимом. И Крцун је долазио из удбашко-пандурског шињела, као први човек злогласне Озне, а остаће највише упамћен по хватању Драже Михаиловића. **У бекграунду Крцунове биографије стоји и да је једини умео Титу да скреше, што му овај наводно и није опраштао. Погинуо је под неразјашњеним околностима у саобраћајној несрећи 1964. код Лазаревца и никада нико није веровао у званичну верзију већ, у теорију о убиству нарученом од стране самог Броза.**

"Слободан Пенезић Крцун је човек који је ухапсио највише људи и особа која је говорила да му нису руке 'крваве до лаката већ и да је у крви до грла'. Он је пијан одлазио у затворе и љубио се са ухапшеним четницима и Љотићевцима и говорио: 'То су моји другови, а не ови с којима делим власт'. Шездесетих година је решавана судбина Југославије. **Крцун је био председник владе и био је први члан партије који је добио америчку стипендију.** Вратио се у Југославију потпуно одушевљен Америком. Желео је да устроји Југославију као асоцијацију општина јер је сматрао да републике својом државношћу практично отварају предуслове за распад земље. Мало је познато да је његов шеф кабинета био Живорад Ковачевић, легендарни градоначелник Београда, **некадашњи амбасадор СФРЈ у Америци и председник Европског покрета у Србији.** Он је после Крцуна отишао на специјализацију у Америку. Био је на курсу на Харварду на коме су професори били Хенри Кисинџер и Збигњев Бжежински. Тај специјални курс завршили су важни европски лидери попут Жискара Дестена. После тога је Крцун отишао код Тита и рекао му: 'Кад Американци толико воле мог шефа кабинета, онда можеш мислити, друже Тито, колико воле мене'. Није знао да тиме пише сопствену смртну пресуду", описује аутор књиге "Деца комунизма" пад Слободана Пенезића Крцуна.

Пропали сан Томе Гранфила

Миломир Марић каже и да је последњи покушај да се спаси Југославија био 1972. када је Тома Гранфил, наш амбасадор у Бриселу при Европској заједници, која је тада бројала 12 чланица, донео понуду Јосипу Брозу Титу. **То је била заправо понуда Европе Брозу да Југославија уђе у Европску заједницу. Запад је дуго покушавао да привуче Југославију. Тито је скоро пристао, јер је сматрао да је то једина шанса да се одбрани независност земље од Совјета.** Али касније, Тито се мирио са Русима и све је мање узимао у обзир понуде Запада. Тито је одбио понуду ЕЗ, а Тому Гранфила је сменио са места амбасадора у Бриселу и послао га на исту функцију у Вашингтон.

Броз све више нагиње ка Русима и спроводи стаљинизацију. Устав из 1974. је повратак на партијску државу и привреду. Тад долази и до енормног задуживања.

"Пропала је привредна реформа кад је требало да се привреда трансформише у складу са тржиштем. Америка је уложила један авион пун пара у нашу привредну реформу. У мемоарима који никада нису објављени, бивши српски гувернер **Драгослав Аврамовић, наш некадашњи представник у међународним банкарским институцијама у Америци, говори о милијарду прљавих пара, које је требало убацити у легалне токове и да 10% припадне Југославији а да се из тога финансира привредна реформа. То су биле огромне паре. Титу су дозволили да реши незапосленост тиме што ће отворити границе и послати гастарбајтере на Запад. Било је већ тад милион незапослених. чак ни после распада Југославије, а поготово у време Тита, никада извоз није премашивао дознаке наших гастарбајтера, паре које су они слали",** каже Марић.

Макс Лубурић, Црногорац

Он у гомили парадокса из прошлости наводи онај када су се приликом повлачења усташких и српских снага из Југославије сусрели усташки крвник Макс Лубурић и наши официри.

"Макс Лубурић им је тада рекао: 'Милион смо вас убили и ви и даље верујете да смо браћа'. Али она крилатица 'потурица гори од Турчина' се показала истинитом управо у случају највећих усташких злочинаца који су пореклом били Срби. Седамдесетих година у Базелу је одржан скуп Хрвата из земље и емиграције и тамо су они већали неколико дана како да се спере црна мрља са Хрвата због савеза са нацистима. И њихов закључак је био да хрватски народ нема ништа са усташким злочинима јер су се то међусобно клали Срби католици и Срби православци. Највећи усташки крвници су били Љубо Милош, Макс Лубурић, Фра Сотона Мајсторовић, сви пореклом Срби. Ја сам у Заводу Светог Јеронима, који је био познато усташко гнездо у Риму и где су се крили Павелић и сарадници пре бекства у Латинску Америку, нашао мемоаре Макса Лубурића где описује да је родом из Роваца из Црне Горе. Не зна се како је он постао већи Хрват од Хрвата? Пре него што га је ликвидатор Удбе Илија Станић убио у Шпанији, он је писао своја сећања. Лубурић је први у емиграцији изнео тезу о помирењу Хрвата. Није важно да ли си био у усташкој бојни или партизанској бригади. Ту идеју о помирењу међу Хрватима је прихватио Фрањо Туђман. То је била његова идеологија којом је дошао на чело Хрватске", прича Миломир Марић који се током рада на књизи налазио често са командантом Прве пролетерске бригаде и некадашњим шпанским борцем Кочом Поповићем.

Коча Поповић је предвидео трагедију

"Знао је да ће нас Слободан Милошевић одвести у трагедију. Био је и против Туђмана. Пред

распад Југославије одржан је међународни састанак у Дубровнику. Европа је на све начине желела да спаси Југославију. Током тог скупа је већ кампања Вучуревић одозго гађао тврђаве у Дубровнику. Били су пожари на све стране. Састанак је одржан у драматичној атмосфери. Дошли су премијер Италије Ђулио Андреоти, аустријски Франц Вранички. Готово сви регионални шефови држава. Тражила се формула да се Југославија сачува. Коча Поповић је тада боравио у вили у Дубровнику и једне вечери ми је рекао: 'Ево, Туђман ме позвао да присуствујем вечери са свим тим државницима из Европе. Ја сам одбио јер не могу да поднесем тог цинкароша из кабинета Ивана Гошњака'. Кочу Поповића је на месту начелника генералштаба ЈНА наследио Иван Гошњак, шпански борац и командант главног штаба Хрватске. Шеф персоналне управе у Гошњаковом кабинету је био Фрањо Туђман. Он је правио спискове које генерале и пуковнике треба да пошаљу на Голи оток. И чак је био стављен на списак Коча Поповић.

Коча Поповић и Сретен Жујовић су током битке на Сутјесци, када су се партизани нашли у немачком окружењу, одлучили да пробију обруч и направе простор да се партизанске снаге извуку из њега. А Туђман је пријавио да су они пробили обруч да побегну и да оставе Тита да га ухвате Немци. Пошто се Жујовић определио за Стаљина против Тита 1948, Туђман је хтео то да искористи и пошаље Кочу на Голи оток. Туђман је многе невинне људе послао на Голи оток. Сматрао је да су Хрвати обележени као сарадници окупатора, а да је резолуција Информбиоро идеална прилика да се сада и Срби упрљају и постану још већи издајници од Хрвата. Имамо још један парадокс. У том генералштабу су седела у једној канцеларији три пуковника: Фрањо Туђман, Вељко Кадиевић и Душан Биланчић. Сва тројица ће постати актери југословенске драме деведесетих година. Туђман постаје председник Хрватске, Кадиевић министар одбране СФРЈ, а Биланчић историчар. Биланчић ми је причао да се Вељко Кадиевић, који је био најзгоднији међу њима и волео лепе униформе, три пута дневно бријао да би изгледао цакум-пакум", река-питулира судбине три ратна друга аутор књиге. Он каже и да му је током састанка у Дубровнику тадашњи италијански министар спољних послова Ђани Де Микелис рекао: "Ви Срби нисте нормални. Ви ратујете око непостојећих граница у тренутку када Европа укида своје."

Смрдљива кеса за Пека Дапчевића

И један други Титов генерал, командант Друге пролетерске Пеко Дапчевић, имао је трагичне епизоде.

"Тито није желео да неки Србин ослободи Београд па је то поверио Црногорцу Пеку Дапчевићу, баш као што је Србин, Коча Поповић, ослободио Загреб. Броз није желео да неки Србин ослободи Београд и приграби славу коју је Тито желео само за себе. **Касније је Пеко отишао на школовање у Москву, а када се Тито посвађао са Стаљином, послао је Дапчевића у Америку. У**

Југоносталгија расте...

Пентагону је он месец дана држао предавање америчким генералима о томе шта је видео у Москви на школовању. Током резолуције Информбироа, готово целокупна Пекова породица се изјаснила за Стаљина. Његов брат, Владо Дапчевић, провео је 20 година на робијама и када је коначно изашао, одселио се код супруге у Брисел у коме сам га посетио. Разговарали смо 15 дана. После тога одем на летовање у Дубровник и тамо у башти хотела Ексцелзиор сретнем Пека Дапчевића. Кажем му да сам био са његовим братом, а он ми одговори на то: 'Не спомини ми тог издајника. Он је унесрећио нашу породицу. Од 1948. ја сам сам своја породица"', описује животопис Дапчевића београдски новинар и каже да Пеко обожавао Милована Ђиласа због чега га је Тито сменио и послао као амбасадора у Турску.

Тамо је Пеко једног дана добио дипломатску пошиљку из Београда. Била је то кеса пуна измета. То му је била порука.

Степинац на прослави устанка

У књизи "Деца комунизма" налази се један шокантан податак. Описана је епизода у којој је Марић у једној фото агенцији у Загребу пронашао фотографију Алојзија Степинца, хрватског надбискупа, сарадника усташа и ратног злочинца, како се на прослави Дана устанка Хрватске, 1945, налази у ложи са партизанским и руским генералима, као и са највишим партијским руководиоцима.

"Нисам могао да верујем. То нико није знао. Мени је Дедијер причао да је Тито покушао да са Степинцем оствари споразум после 1945. и да мало одвоји католичку цркву од Хрватске. Није постигнут споразум и Степинац је ухапшен и проглашен за ратног злочинца. Фотографије је требало избрисати из историје. Кад је то изашло, Глас концила је на насловној страни написао: 'Кога провоцира Миломир Марић'? А мени је било интересантно да нађем нешто што је требало да буде избрисано из историје".

Владика Николај и Никола Пашић

У Србији су хтели да пронађу пандан Степинцу па су одабрали Николаја Велимировића. Али, ја сам први пронашао да је у досијеу Гестапа Велимировић означен као највећи непријатељ Немаца, а касније га комунисти проглашавају ратним злочинцем. Николај Велимировић је био на студијама у Енглеској. Био је шеф српске пропаганде у Америци и Британији за време Првог светског рата. Али сам нашао у архиви Драгише Цветковића, председника краљевске владе, једну белешку за време окупације. Једног дана је код њега дошао Велимировић и рекао: 'Господине председниче, ја ћу вам сад испричати о епизоди којој сам био сведок и учесник па ви ако преживите рат, забележите'. Крајем Првог светског рата у Лондон је дошао Никола Пашић на разговор са енглеским премијером. Преводилац је био Николај

Велимировић. То је значајно за судбину Југославије. Британски премијер је рекао Пашићу: 'Ми и Американци смо решили да вама припојимо све ове рестлове што остану од Аустроугарске и да то буде нова земља – Југославија'. Пашић му је одговорио: 'Нећемо оно што није наше. Да ли можемо у тој земљи да одредимо шта је српско?' Енглески премијер је узвратио: 'Не можете. Та земља мора да буде направљена као Америка. Заједница различитих народа.'

Цео покрет Слободана Милошевића је почео од тога да су Пашић и краљ Александар били Југословени и да нису хтели да створе Велику Србију. Тако је Милошевић са Арканом, Баџом, капетаном Драганом кренуо да оствари оно што није могао Пашић са Живојином Мишићем, војводом Путником... Ненормална идеја није могла боље да се заврши. Кад је постојала рубрика 'Одјеце и реаговања' у Политици, која је славила Милошевића и трасирала му пут, мене позове српски либерал Марко Никезић: 'Марићу, јел читаш ти ове будалаштине? Ја од своје 12. године читам новине. А ово што пише Политика је Ново време Милана Недића. Ако Милошевић овако настави, завршиће у границама Недићеве Србије'.

Недељник, 19.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Росић

Осврт Искре

Чини нам се да је Марић пре свега опортуниста. Тако је постао и 'ванбрачно дете комунизма' коме су се 'исповедали' највиши партијци. Отуда, изгледа, његово настојање да југоносталгију Титовог времена повољно упореди са садашњицом, али и каснији 'жал' што се Југославија није прилагодила, као други, капиталистичко-демократским променама у свету после распада Совјетског Савеза. Из тога и његова склоност новинарској сензацији, те и материјална корист од писања 'бест селера'. Стога Марићева сведочанства ваља, будно и критички, примати и проверавати.

Уз све резерве, сматрамо проницљивим његова запажања да ни Ранковић ни касније Милошевић, нису били велико-Срби, кавим их про-западна пропаганда приказује, већ за очување Југославије у неком облику. Посету пијаног Крцуна робијашницама где се љубио са затвореним 'четницима и љотићевцима' и видео у њима боље 'другове' од партијаца са којима дели власт, тумачимо као његову грижу савести и кајање за своје свирепе масовне злочине над њима. 'Откровење' је и како су наши врхунски комунисти, непријатељи капитализма, (слично Јељцину у Русији), наивно и лако трпели утицај америчких субверзивних служби, те наседали њиховим перфидним манипулацијама. Најважније, Марићева слика комунистичког друштва је неисказано сведочанство, како се заједница утемељена искључиво на материјалистичком начелу, после усхићења почетним материјалним остварењима, почиње да самораспада недостаком визије и дубљег смисла будућности, те вере духовног човека која превазилази физичку смрт.

КАКО ЈЕ 2004. НАСТАО ИЗВЕШТАЈ О СРЕБРЕНИЦИ ДА БИ СЕ ДИСКРЕДИТОВАЛА РЕПУБЛИКА СРПСКА

2003. године високи представник за Босну и Херцеговину Педи Ешдаун наредио је Влади Републике Српске да образује комисију која ће сачинити извештај о догађајима „у и око Сребренице“ у јулу 1995. године са посебним освртом на нестала лица. То наређење изазвала је тужба поднета у име 49 несталих Муслимана чија је родбина – сасвим разумљиво – желела да нешто сазна о њиховој судбини. Уски мандат Комисије био је да прикупи податке о тих 49 несталих, којима се ускоро придружило око 1.800 других лица у чије име су у међувремену поднете сличне тужбе. **Од Комисије се стварно очекивало (ато је био њен прави, мада недоречени мандат) да под изговором расветљавања судбине ових људи обезбеди самоосуђујући опис сребреничких догађаја састављен тако да задовољи ноторно антисрпски расположеног високог представника.**

Овај други део мандата доживео је неке измене током рада Комисије, чији је првобитан план био, паралелно са прикупљањем података о несталим лицима, да пружи и „детаљнији приказ генезе догађаја за наведени период (10–19. јул 1995)“. (Комисија Владе Републике Српске за истраживање догађаја у и око Сребренице од 10. до 19. јула 1995, јун 2004, стр. 4.) Када је већ дубоко зашла у упоређивање и чишћење вишеструких спискова несталих особа, **Комисија је закључила да су јој недостајали и особље и ресурси да би могла успешно да истражи шира контекстуална питања. Комисија се зато определила за преузимање унапред упаковане верзије догађаја у облику „историјског контекста и чињеничког стања“ садржаних у пресуди у предмету „Тужилац против Радислава Крстића“ из Хашког трибунала.** („Извештај“, стр. 5)

Један део посла који је комисија обавила показао се врло корисним. **Комисија је упоредила спискове пријављених несталих особа, који су се често преклапали, и очистила их је од дуплих, а понекад и троструких пријава. Она је смањила укупан број пријављених несталих лица са преко 12,000 (укључујући дупле и тродупле пријаве) на 7,108 несталих који су били пријављени између 10. и 19. јула 1995.** У односу на нестала лица, то јепо Комисији било статистичко стање 2004. године. При том, треба имати у виду да су у хаосу који је уследио након пада Сребренице многе агенције, укључујући Међународни Црвени крст, примале извештаје о несталим особама из разних извора. **Те агенције у основи су само прикупљале достављене податке, али нису имале**

ни задатак ни ресурсе да самостално истражују судбину пријављених особа. Разне агенције су зато састављале паралелне спискове па се исто име могло наћи на више спискова.

Међутим, у другом делу посла – који је уједно и прави, политички разлог за њено формирање – Комисија је потпуно крахирала. То се односи на њен избор грађе за „чињеничну“ позадину догађаја између 10. и 19. јула 1995. Тај део Извештаја је кључан у односу на питање шта се у Сребреници догодило и каква је у томе улога и евентуална кривична одговорност Републике Српске и њених функционера. Са образложењем да није имала ни времена ни ресурса да самостално проучи та питања, Комисија је пронашла „соломонско решење“ које је било горе него да није ни покушала да се бави чињеничном позадином догађаја везано за Сребреницу. **Она је једноставно преузела, и у свој извештај уградила, чињеничне констатације из пресуде Хашког Трибунала генералу Крстићу, третирајући их као сопствену „чињеничну“ основу.** Сходно томе, користећи издвојене фрагменте из Крстићеве пресуде, Комисија је склопила „своју“ причу о позадини сребреничких догађаја.

Али та прича је подједнако сумњива као и њен извор, Међународни трибунал за ратне злочине у Хагу. У том погледу, чланови Комисије показали су се као недовољно храбри да потраже поузданије изворе и неко друго тумачење фактографске позадине догађаја. Тадашњи Председник Републике Српске Драган Чавић, одобревши Извештај који није имао везе са стварношћу, нанео је огромну моралну штету Републици Српској. Као највиши политички функционер у држави он Комисији није скренуо пажњу да је њен рад неприхватљив и контрапродуктиван. **Тешко је избећи утисак да се ни чланови Комисије ни тадашњи председник нису усуђивали да ризикују да се на њих сручи бес страног надзорника БиХ, Педија Ешдауна.**

Најбоља аналогија поступку Комисије у овом погледу било би да замислимо некога ко се спрема да напише историју јеврејског народа па се обраћа министарству пропаганде др Гебелса за грађу и неопходни „историјски контекст и чињенично стање“ како би довршио свој пројекат. Резултат извештаја сачињеног управо по том основу подржао је тадашњи Председник Републике Српске. **Текст са наводима који најтеже терете Републику Српску и њене органе, и то са ослонцем не на истражене и провере**

Како је 2004...

не чињенице него на тенденциозну пресуду једног политичког суда, од тада носи карактер званичног закључка државне комисије, са безусловном личном подршком шефа државе која се тиме ставља на стуб срама.

Извештај Комисије Владе Републике Српске о Сребреници 2004. године ускоро је углавном заборављен и више се није могао лако наћи ни у електронском ни штампаном облику. Њега су, када им је то одговарало, најчешће помињали противници Републике Српске у тежњи да, наводно на бази властитог признања највиших државних органа, њу и њене институције вежу за најгнусније ратне злочине, укључујући геноцид. Врло упечатљив пример како се текст Комисије од 2004. године користи за наметање кривице Републици Српској наводи новосадски „Дневник” од 7. октобра 2010. године у интервјуу са Наташом Кандић, под насловом „Кандић: Сребреница је црна страница српске историје.” Фрагмент из Кандићкиног коментара који се налази у наслову интервјуа она је преузела као директан цитат из изјаве Председника Републике Српске Драгана Чавића када је 2004. године усвојио извештај Комисије.

Извештај Комисије за Сребреницу од 2004. године се на кратко, али опет на велику штету по углед Републике Српске, у Србији поново нашао у центру пажње почетком 2010. године, током расправе поводом скупштинске Резолуције о Сребреници. Поборници те контроверзне резолуције, којом је масакр у Сребреници требало да буде проглашен за геноцид за који ће се и Србија кајати, често су тај широј јавности недоступни Извештај тенденциозно представљали у складу са својим политичким потребама. Њихова теза је била – **пошто је у том документу Република Српска већ признала злочин и његов обим – зашто би Србија оклевала да учини то исто? Провера те тезе била је отежана чињеницом да је до изворног текста Комисије било не могуће доћи, тако да нико о томе са сигурношћу није могао ништа да каже.** „Историјски пројекат Сребреница” је пронашао тај Извештај и ставио га на увид јавности.

Тачно је да се у извештају Комисије Републике Српске из 2004. године нигде изричито не констатује да се у Сребреници догодио геноцид. **Једини пут када се у извештају користи реч „геноцид” је тамо где се наводи пресуда Крстићу где стоји, што је тачно, да је оптужени Крстић проглашен кривим за „потпомагање у геноциду”.** У очигледном настојању да жонглира, Комисија по питању геноцида не заузима јасно одређен став, изричито напомињући да није правосудни орган и да нема мандат да се бави правним питањима. („Извештај”, стр. 5.)

Међутим, самим тим што је преузела чињенични приказ догађаја из пресуде Хашког трибунала, а није понудила никакво алтернативно објашњење, Комисија је имплицитно усвојила и правни закључак који је исти Трибунал извео – да у Сребреници српске снаге јесу починиле геноцид.

Што се бројки тиче, након што је пажљиво упоредно проверила и прочистила спискове несталих особа из разних извора, Комисија је дошла до закључка да је 7.108 особа пријављено као нестали између 10. и 19. јула 1995, о чијој судбини нема података. Та цифра је сумњиво блиска званичном броју од 8.000 побијених. С разлогом би се могло поставити питање да ли је „штимована” управо са намером да се оствари генерална подударност са званичним бројем „жртава геноцида.” **Несумњиво је да „нестао” није истозначно што и „стрељан” и да су то сасвим различите категорије.** Али на основу свега што би се могло закључити, тачно је такође да би одређени број особа, које су се 1995. године технички водиле као „нестале”, могао данас бити жив. **Разумљиво је ако се ни они ни њихови сродници нису потрудили да релевантне агенције, којима је био пријављен нестанак, накнадно обавесте да су преживели сребреничке догађаје.** Ма колико драгоцен као оријентир за процену и тражење несталих, без других материјалних доказа овакви спискови не могу да одговоре на кључна правна и историјска питања. Али се могу манипулативно користити да сугеришу неутемељене одговоре.

Да се вратимо на извештај Комисије Републике Српске о Сребреници из 2004. године. Мада је преглед спискова несталих заиста био користан и добро одрађен посао, убацивање „чињеничне” верзије преузете из пресуде Крстићу, у комбинацији са врло сугестивном цифром „несталих,” представља прворазредну методолошку катастрофу која готово да поништава позитиван učinак Комисијиног рада. **Пажљиво читање страница 8 до 24 Извештаја, које су потпуно плагијаризоване из врло спорне пресуде Крстићу, производи недвосмислено мучан утисак да је по мишљењу Комисије званична прича о Сребреници – суштински веродостојна и тачна.** Када се наведене „чињенице” преузете из Крстићеве пресуде саберу у односу на наводна стрељања, добија се број од најмање 5.000 жртава. Локалитети из пресуде Крстићу наведени су и у Извештају Комисије: Петковци, 1.500 до 2.000 жртава (стр. 18); Брањево, 1.000 до 1.200 (стр. 22); Пилице, 500 (стр. 22); Козлук, 500 (стр. 22); Кравица, 1.000 (стр. 16), и Нова Касаба, „један број” (стр. 16). **Све ове цифре Хашког Трибунала које Комисија некритички преузима и наводи спорне су и непотврђене било каквим поузданим емпиричким доказима.**

Ако Комисија Владе Републике Српске
(Крај на стр. 24/2)

Објавите кад умрем

ДОБРИЦА ЋОСИЋ: ЦИА ХТЕЛА ДА ЗАМЕНИМ ТИТА!

Централна обавештајна служба му обећавала и Нобелову награду за књижевност ако прихвати њихову понуду

Један од највећих српских писаца, а сигурно највећи сведок српског 20. века и човек који је директно учествовао у свим преломним догађајима наше историје од Другог светског рата до пре неколико дана када је преминуо у 93. години, оставио је своју заоставштину пријатељу и издавачу Слободану Гавриловићу.

Њих двојица су 36 година причали о свакаким догађајима, а последњих десетак водили разговоре на буквално све најважније теме српске политике и историје. Гавриловић је све забележио и камером, а ексклузивни материјал изашао је у новом броју Недељника. И најављен је као први фељтон у низу. Очекује се ускоро и књига исповести добрице Ћосића.

Срамна оптужба СПЦ

Неке владике су вас оптужиле да сте учествовали у преком суду крајем Другог светског рата и осудили на смрт 26 људи, а међу њима и једног свештеника Српске православне цркве из Великог Шиљеговца. Шта можете о томе рећи?

– Да, то је један од срамних поступака архијереја Српске православне цркве. То је петокњижје „Страдање свештеника Српске православне цркве од комуниста”, тако неки наслов. Књигу је написао један човек по мом мишљењу ниског морала, а велике претензије, зове се Џомић, Велибор Џомић. Врло често га сада видите у новинама, њега форсира митрополит Амфилохије као неког вајног интелектуалца.

Он мене нападне у тој књизи и каже да је Ћосић Добрица био члан преког суда који је у Крушевцу стрељао 26 људи и међу њима једног свештеника из Великог Шиљеговца. Прочитам то и запрепасти се. Напишем писмо Амфилохију и Атанасију, један од њих је био уредник, а други ваљда главни уредник или рецензент, не знам тачно ко је ту шта био. Напишем им једно писмо, позивајући се на наше некадашње друговање и поштовање које сам према њима имао, наду коју сам према њима имао и кажем им да ја нисам уопште био у Крушевцу у то време. Од 16. октобра, кад сам дошао из Ваљева са Нешковићем и са Момом Марковићем у Београд, нисам уопште био тамо. Молим да објаве мој деманти.

Они не објаве, нити ми одговоре. Био је то нечастан чин наших угледних архијереја. Дубоко се увредим и тужим суду Џомића. Он је тад још долазио у Патријаршију, а потом побегне у Црну Гору. Тамо је био под заштитом црногорске власти, митрополита Амфилохија и владике Атанасија. Остане

он тамо у некој митрополитској установи и не прелази у Србију три године, све дотле, док та тужба не застари, да га не ухапсе.

Он је тамо остао некажњен. Кад је тужба застарила, вратио се у Србију. Након тога напишем писмо десеторици српских владика и патријарху Павлу у којима испричам шта је написано о мени под редакцијом Амфилохија и Атанасија. Нико ми од владика не одговори. Добијем само писмо од патријарха Павла у коме ме он моли да опростим његовој грешној браћи за увреде и грех који су починили према мени. У сваком случају био је то ружан чин Српске цркве, српских архијереја и чин разумевања, истинољубља и правдољубља нашег великог патријарха.

Порука ЦИА: Замените Тита, ми ћемо средити Нобела

Долазимо у време кад су превирања у Југославији. Долази до пада Берлинског зида. Успостављају се вишепартијски системи у земљама бившег социјализма. Јављају се разни утицаји, руски фактор, амерички фактор, ЦИА, ЕУ, Вили Брант, италијанска влада! Шта они сви очекују, шта траже од вас лично, а шта ви желите?

– Двадесетак дана после Титове смрти мене позове мој издавач Јовановић из Америке, који је штампао „Време смрти” у два издања, једно популарно, једно обично, на енглеском. Позове ме да хитно дођем у Лондон. Ја се спремам са мојом ћерком која говори енглески и дођемо ми у Лондон.

Он нама резервисао хотел „Клериц”, а ја знам да у хотел „Клериц” иду Тито и ови саудијски краљеви нафте. Одем у најнормалнији хотел са Аном. Јавимо се ми Вилијему Јовановићу, он нас позове на ручак у „Клериц”. После ручка он каже:

Хајде да прошећамо мало Лондоном. Изађемо, он нас води у улице највеће гужве. Почине да ми саопштава следећу ствар:

– Да вам одмах буде јасно, ја сам представник Централне обавештајне службе и преносим вам поруку Андропова и америчке владе. Америчка и совјетска влада хоће после Тита да му нађу заменика. Била су два кандидата, Ђилас и ви. Закључили су да сте ви млађи и да сте популарнији од Ђиласа. Стало се на становиште да наше службе, америчке и совјетске, раде на томе да ви замените Тита и да преузмете власт у Југославији. Запрепастио сам се. Моја ћерка пребледела, преводи ми то.

– Одбио сам Титову понуду, одбијам и вашу, јер ја немам те способности. Како може да вам падне на памет да један писац, потпуно неквалификован, може да замени Тита. Како може да се замени Тито? Немојте, господине Јовановићу, о томе

уопште да разговарамо.

– Немате ви ту ништа да радите. То ће све да раде службе. Ви само треба да пристанете и да се понашате према приликама како их ми проценимо. Радићемо и на томе да добијете Нобелову награду за књижевност.

Милошевић није мој продукт!

Да се вратимо на Милошевића. Један број људи сматра да сте ви створили Милошевића, још пре Меморандума. Када сте први пут с њим разговарали? Какви су ваши политички сусрети били и какво је ваше мишљење о њему и његовој политици?

– Једна од највећих политичких лажи нашег времена, једна од најтежих политичких глупости нашег времена је та теза да сам ја утицао на стварање Милошевића и да је Милошевић некакав мој политички продукт.

Па побогу, ја сам тада био један од водећих људи српске опозиције! На крају постоји и полицијски документ, снимљен је мој разговор са Рашковићем, када је била та политичка борба између Ивана Стамболића и Милошевића у Централном комитету. Ми разговарамо телефоном и ја кажем овако: – Ово је туча двојице титоиста, победиће милитантнији, ни један ни други не доносе добро.

Умирем као неспокојан човек

Сад у смирају вашег живота, да ли је сунце ближе или даље него онда кад сте кренули?

– Мислим да је даље, ја мислим да је даље Слободане, даље, даље. Има извесних чињеница у савременом свету и има мислећих људи који говоре о неминовности промене поретка. И доиста **овај поредак какав јесте, глобалистички капитализам, такозвани неолиберални корпоративни капитализам, он својим социјалним исходима није поредак будућности.** Данас на почетку 21. века имамо слом оба поретка.

Слом бољшевичког социјализма, потпун слом. Потпун слом класичне демократије, социјалне државе и либералног тржишта. Благодарети вашој активности и разумевању, штампањем „Личне историје једног доба“, ја све више увиђам да је мој опозициони програм поражен. Ја сам поражен опозиционар. Читав живот сам утрошио у борби за демократију и доживео неуспех, доживео пораз.

Доживео сам да поредак који је сменио титоизам, за који сам ја веровао да је најгори поредак на свету, буде поредак који је гори од титоизма, у много чему гори. Он је донео нешто више политичких слобода, међутим **донео је једну партократску државу, донео је једно пљачкашко друштво, корупцију, лоповлук и уништење народне имовине.** Опљачкана је имовина коју су стварале генерације у 20. веку.

29. 5. 2014.
(Подвукла – Искра)

СИМ

прихвата причу из Крстићеве пресуде да су српске снаге одговорне за стрељање најмање 5.000 заробљеника, тиме је наизглед најтежа оптужба против Републике Српске – потврђена. Ако је тако, беспредметно је, на другом месту у истом Извештају, правити се као да је 7.108 ста новника Сребренице још увек „нестало“. Ако је чињенична матрица Хашког Трибунала из предмета Крстић суштински прихватљива, онда је судбина најмање око 5.000 од тих „несталих“ лица имплицитно решена: њих су српске снаге побиле, баш као што Хашки Трибунал тврди. Тако стоји по званичном документу Владе, а тај документ службено је усвојила особа која се 2004. године налазила на функцији Председника Републике Српске!

Расположиви докази то, наравно, уопште не подржавају и то није тачно. Али то јесте прост и шокантан закључак који се налази на страницама државног извештаја. Влада Републике Српске је 2004. године званично усвојила неутемељене тврдње, а тадашњи Председник Републике је то оверио службеним ауторитетом свога положаја.

Нова Влада Републике Српске је 2010. године покренула иницијативу за доношење чињенично утемељеног званичног закључка по овом важном питању. Та иницијатива је потпуно примерена зато што текст који је био усвојен 2004. године није имао никаквог упоришта у чињеницама познатим у време када је био писан, а још мање га има данас. Он представља опредељење политичких опортуниста за линију најмањег отпора. (Узгред, многи од тих услужних опортуниста ускоро затим су на изборима или на друге начине ипак изгубили своје положаје.) **Наша невладина организација, „Историјски пројекат Сребреница“, припремила је нови докуменат који следи формат оног из 2004. године, али се радикално разликује по садржају. Наш предложени текст Извештаја Комисије, за разлику од текста усвојеног 2004. године, полази од утврђених чињеница.**

Надамо се да ће Влада и установе Републике Српске уклопити резултате нашег труда у свој политички програм и да ће Народна Скупштина Републике Српске неодложно формирати анкетни одбор да из темеља преиспита рад Комисије од 2004. године. Задатак нове комисије треба да буде да одреди политичку и моралну одговорност свих учесника и предложи формирање новог тела, на истом нивоу, које ће догађаје у Сребреници у јулу 1995. расветлити на озбиљан и одговоран начин.

Српски културни клуб
10.6.2014.

Стефан Каргановић
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Вукадиновић:

Вулина и СНС су на власт довели управо ти исти центри моћи на које се сада жале

Политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић каже да изјава министра Вулина, о томе да великим силама не одговара премијер који има 50 посто подршке, "садржи зрно истине", али да је истовремено предимензионирана и лицемерна, јер су и Вулина и СНС на власт довели исти ти центри на које се сада жале.

"У томе што говори Вулин има трунке истине, али је то сувише поједностављено и лицемерно да о томе говори управо неко ко је дошао на власт захваљујући незадовољству тих истих центара моћи претходном влашћу у Србији", казао је политички аналитичар Вукадиновић за агенцију Бета.

Он је казао да је, по једној школи мишљења, таква ситуација могућа, односно да странци не воле јаке лидере, али онда је то једнако важило и за Вучићеве претходнике у врху власти, поготово за Војислава Коштуницу и Бориса Тадића који су такође критиковани и после почетне подршке су изгубили наклоност Запада.

Вукадиновић је додао да је за велике силе у принципу боље да су на политичкој сцени два или више актера који су кооперативни и такмиче се за њихову наклоност.

"Таква ситуација била је између 2010. и 2012. године када је стварана Српска напредна странка уз 'благослов' тих истих центара моћи које Вулин сада оптужује", казао је Вукадиновић.

С друге стране, постоји и теорија да Западу у овом региону управо одговара да има "неког јаког локалног играча", који је с њима у дослуху и гарантује очување њихових интереса, стабилност и једноставност политичке сцене. Вукадиновић је као примере за такве земље навео Црну Гору (Ђукановић) и Македонију (Груевски). Али, "то је директно супротно Вулиновој тези", казао је Вукадиновић.

Министар за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Александар Вулин оценио је данас, поводом указивања Влади

Србије да је током ванредне ситуације било цензуре медија, да великим силама не одговара премијер Србије који има подршку 50 одсто гласача...

"Ја нисам члан СНС и могу да кажем неке ствари које председник Владе не би требало да каже. Неће велике силе председника владе Србије који има подршку 50 одсто гласача", казао је Вулин за Радио-телевизију Србије. Он је поновио да цензуре није било и да су оптужбе неутемељене.

"Не знам да ли ћемо о питању цензуре разговарати на наредној седници Владе али знам да је премијер пет-шест пута питао представнике ОЕБС шта је то цензурисано током ванредне ситуације, коме је то било онемогућено да говори чак и неистине? Одговор са друге стране је било ћутање", казао је Вулин за Радио-телевизију Србије. Он је рекао да би ОЕБС морао да каже где је то Влада Србије погрешила и над ким је вршила цензуру.

"Прво човека оптужите па он остане сам, људи почињу да се склањају од њега, затим његов син постане насилник, који се туче по сплавовима, и све то да би он (Вучић) схватио да је боље да остане сам и да не комуницира са својом породицом, партијом и пријатељима јер сви који су у његовој близини страдају. Тако се то ради", рекао је Вулин за РТС.

Према његовим речима, Србија заслужује да Влада испољи јединство по питању оптужби за цензуру.

"Сајт Канцеларије за Косово и Метохију је рушен пар пута, па нико из ОЕБС није реаговао. Где је био амбасадор ЕУ кад су премијера прогласили убицом беба. Волео бих да о томе разговарамо у Влади и апелујем на остале министре да кажу истину и да се не плаше да ће их неко прогласити полтронима и улизицама", рекао је министар.

3.6.2014.
(Подвукла – Искра)

Бета-РТВ

Немачка штампа:

Није само Стефановић плагијатор већ је читав Вучићев режим плагијат и лаж!

Научни радови ретко изазивају пажњу јавности – осим када искрсну тешке оптужбе да је реч о плагијату, као у случају докторске дисертације коју је потписао министар унутрашњих послова Србије др Небојша Стефановић.

Доцент на Универзитету у Нотингему др Угљеша Грушић, ванредни професор на Универзитету Источни Лондон др Бранислав Радељић и докторант на Лондонској школи економије и политичких наука Слободан Томић у тексту објављеном на интернет-порталу „Пешчаник” наводе да докторат министра Стефановића обилује плагијатима – како дословно копираним, без одговарајућег навођења извора, тако и оним „мозаичко” типа, односно парафразираним изводима који прикривају сличност плагијата оригиналу. Поред очигледног плагирања, тврде аутори, министров рад не испуњава ни минималне техничке стандарде академског рада, далеко је испод стандарда доктората у погледу садржине и научног доприноса, а чак ни тема рада, по њима, не одговара у потпуности ономе што је у њему написано.

Стефановић и Мегатренд одбацују оптужбе

Поводом тих тврдњи, Небојша Стефановић је у изјави коју преносе београдски медији нагласио да је стручна, петочлана комисија повољно оценила његову докторску дисертацију и дала сагласност да се приступи јавној одбрани. „Комисија коју је формирао Универзитет Мегатренд (на коме је Стефановић докторирао прим. ур.) имала је задатак да утврди оцену подобности, целисходности и значаја теме моје докторске дисертације, ”рекао је Стефановић и тиме одбацио тврдње да је реч о плагијату.

Огласио се и ректор Мегатренда, уједно и Стефановићев ментор, проф. др Мића Јовановић, који је изјавио да је докторска дисертација министра Стефановића „апсолутно аутентично научно дело” и додао да су аутори анализе – „назови стручњаци” који су „намерно обманули јавност”. „Немамо намеру да утврђујемо да ли је реч о плагијату, пошто је то већ утврђено пре него што је Стефановић бранио дисертацију”, рекао је Јовановић. Он је додао и то да ће бити формирана комисија која ће се бавити „одбраном Универзитета Мегатренд и Небојше Стефановића”.

У Комисији су били и проф. др Сунг Џо Парк са берлинског Слободног универзитета Берлин и француски проф. др Жан Жак Шанарон.

„Технички детаљи”

У изјави за Дојче веле, група аутора анализе тврди међутим да, ни Стефановић, ни његов ментор још увек нису дали адекватне одговоре и објашњења на изнете тврдње: „Још увек нисмо добили одговоре на конкретне аргументе из нашег текста. Министар је изјавио да је комисија његов рад одобрила као позитиван, што је чињеница. Међутим, то

није ништа ново. Наравно да је комисија одобрила дисертацију, чим је он стекао звање доктора наука. Ми сматрамо да управо то и јесте кључни проблем – како је такав рад могао бити одобрен, имајући у виду све замерке које смо јасно изнели у нашој анализи? Председник комисије такође није дао одговор ни на један налаз који смо објавили у тексту”, тврде аутори анализе у заједничкој изјави за DW.

Са друге стране, чланица комисије, проф. др Снежана Ђорђевић, у изјави за Дојче веле оцењује да је дисертација министра Стефановића један сасвим стандардни докторски рад: „Оно што сам ја видела на ‘Пешчанику’ јесте да неки делови нису цитирани или да су парафразирани. То су већ неке техничке ствари у које ја заиста не бих улазила. Поменута група аутора морала би да докаже да је теза плагијат, а ја заиста мислим да то не стоји”, објашњава професорка Ђорђевић и додаје: „Ја сам читала његов рад и уопште не сматрам да је он плагирао мој рад ‘Приручник за укључивање грађана и цивилног друштва у процесу одлучивања’, већ је само парафразирао неке делове.”

Међутим, аутори анализе сматрају да та изјава само потврђује њихове налазе: „Драго нам је да је чланица комисије, професорка Ђорђевић, потврдила наш налаз да је министар Стефановић плагирао њен рад. Мозаички плагијат је управо то – парафразирање туђег текста без навођења ауторства. Такође, њена тврдња агенцији Бета да стандарди на Мегатренду нису ‘као на Оксфорду и Кембрицу’, није релевантна пошто је плагијат свугде плагијат. Нико, дакле, не очекује докторат великог квалитета, али један рад који не садржи преглед литературе нити даје било какав научни допринос, а уз то има озбиљне методолошке недостатке и обилује плагијатима, једноставно не може да се прогласи докторатом”, сматрају аутори анализе.

Поводом случаја докторске дисертације министра Стефановића заседаће и Одбор за науку Скупштине Србије, а премијер Александар Вучић у изјави коју преносе београдски медији каже: „Глупље образложење нисам у животу прочитао. Било би ме срамота да сам се потписао испод тако глупог образложења”, изјавио је Вучић и додао да је постало популарно „ударати по Небојши”.

У Немачкој су случајеви разоткривања академских плагијата високих државних и партијских функционера као епилог имали оставке. Бивши министар одбране и десна рука канцеларке Карл Теодор Гутенберг се 2011. године повукао са свих функција након што је откривено да му је теза плагијат, односно зато што делове текста у свом докторском раду није означио наводницима као туђу духовну својину. Сличну судбину доживела је и немачка министарка образовања Анет Шаван којој је Универзитет у Диселдорфу 2013. године одузео докторску титулу.

Дојче Веле, 3.6.2014.

Наталија Милетић

ДРЖАВА И ТАБЛОИДИ РУШЕ СРПСКИ ЈЕЗИК

Када је реч о бризи за српски језик, занемарено је, нажалост, све. Одговорни смо сви, и ми језичари, и наставници, и лектори, и понеки писци, али је несумњиво главна одговорност на држави и на медијима, рекао је у интервјуу за "Глас Српске" лингвиста и академик професор др Иван Клајн.

– Данас су Срби из Хрватске одувани "Олујом", а у Црној Гори их сматрају за антирежимски елемент, па је разумљиво што им је језик угрожен. У исто време је угрожен и у самој Србији, државном небригом – додаје Клајн, којем је недавно припала још једна награда у борби за његовање српског језика. Овога је пута лингвисти, чија су најзначајнија дјела "Речник језичких недоумица", "Утицаји енглеског језика у италијанском", "Творба речи у савременом српском језику" и "Италијанско–српски речник" Матица српска додијелила повељу за укупни допринос његовању српске језичке културе.

** ГЛАС: Матица српска додијелила Вам је повељу за укупни допринос његовању српске језичке културе. Шта је највише занемарено када је ријеч о бризи за српски језик? Ко је најодговорнији за лоше стање у тој области?*

КЛАЈН: Занемарено је, нажалост, све. Одговорни смо сви, и ми језичари, и наставници, и лектори, и понеки писци, али је несумњиво главна одговорност на држави и на медијима. Сигурно знате да се у Србији за културу издваја мање средстава него икада, да су скоро сви музеји у Београду затворени, да већина листова, телевизија и радио–станција о култури не каже ни реч, да неки градови немају ниједну књижару, а да београдске књижаре продају књиге о кувању и мемоаре турбофолк звезда. Моја посебна примедба држави и Министарству просвете Србије, коју понављам годинама без икаквог одјека, јесте што су дозволили да у средњој школи уопште не буде наставе српског језика (званични назив предмета је "српски језик и књижевност", али се предаје само књижевност). То је зачарани круг, јер из такве школе излазе млади новинари који немају потребну језичку културу, а онда се та њихова некултура, пре свега преко комерцијалних телевизија, преноси међу нове генерације. Држава о томе не води баш никакву бригу, иако се зна да данашња омладина не формира свој језик и стил читајући класике српске књижевности, него слушајући говор

са малог екрана и читајући таблоиде, блогове, сајтове, твитове и како се већ не зову, где полуписмени људи расправљају међу собом, а нема ни уредника ни лектора да поведе бригу о језичкој правилности.

** ГЛАС: Како коментаришете то да се у широј употреби све више користе стране ријечи, најчешће енглеске, а да занемарујемо богатство српског језика?*

КЛАЈН: "Англохолизам", како га је назвао лингвиста Твртко Прћић, данас је бољка од које пате све нације света. То је цена која се мора платити за чињеницу да најзад имамо један светски језик, употребљив за споразумевање у целом свету (будући да покушаји са вештачким језицима као што су есперанто или интерлингва нису успели). При том неке нације реагују неодмерено, туристички, настојећи да замене баш сваку страну реч, па и оне распрострањене и свима знане. Ми смо од тога заштићени захваљујући лошем примеру Хрвата: сигурно нећемо бити у искушењу да уместо "бестселер" кажемо "успјешница", уместо "софтвер" – "напудбина", уз разне друге "опходње", "зракомлате", "велепосланике" и тако даље. То ипак не значи да треба да се опустимо и мирно прихватимо сваку енглеску реч која се појави. Да имамо више свести о матерњем језику и више бриге о стилу и изражавању, не бисмо допустили да "имплементација" постане помодна реч за остварење или спровођење, да имамо "менаџмент" уместо управе, да се говори о тиражу од "десет хиљада копија" уместо примерака, или да "кратка прича", буквални превод од "short story", потисне нашу реч приповетка.

** ГЛАС: Чињеница је да је много мање ћириличних него латиничних натписа на јавним мјестима у Србији и Републици Српској. Да ли је то један од корака којима се ћирилица свјесно ставља у запећак?*

КЛАЈН: Делимично свесно, више несвесно, из навике и непоштовања традиције. Ја не верујем у оне теорије о организованој кампањи против ћирилице коју воде комунисти, домаћи издајници, Ватикан, Брисел или не знам ко други. Двоазбучје је наша историјска несрећа, клопка у коју смо постепено упали. После 1918. Срби су открили да могу свој језик писати латиницом, као и Хрвати. Почели су да објављују књиге и новине на латиници, полако па све више. Нису размиш

Држава и...

љали о томе да се двоазбучје не може вечито одржати, да га ниједан други језик у Европи нема. Нису схватили да ће латиница почети да истискује ћирилицу, јер има далеко ширу примену, јер је потребна за стране језике, за математичке и друге формуле, за интернет, за аутомобилске регистрације и тако даље, док српском ћирилицом можете да пишете само српски. Сад смо дошли до тачке када ћирилицу морамо да чувамо, да је спасавамо, као што се чувају културна добра, као што се природа спасава од загађења – а то није нимало лак посао.

*** ГЛАС: Вијест да ће се ћирилично писмо увести у Вуковар изазвала је негативне реакције у Хрватској, а у Загребу је одржан протест под називом "Не ћирилици у Хрватској". Како коментаришете овакве реакције?**

КЛАЈН: Наравно, то је примитивни шовинизам и ксенофобија. Могли бисте све јавне натписе широм Хрватске да дуплирате ћирилицом, то нити би побољшало стање Срба у Хрватској, нити би угрозило иједног Хрвата. При том је занимљиво да се та мера најављује из политичких разлога, као знак да Хрватска поштује европске стандарде о мањинским језицима, а заправо уопште није реч о томе. Као што је истакла проф. Сњежана Кордић (због таквих ставова анатемисана у хрватској јавности), мањински језик у Хрватској може бити мађарски или италијански, али српски и хрватски су један исти језик у две варијанте, писан на два писма.

*** ГЛАС: Да ли је парадокс да је српски језик најугроженији, иако су од њега настали други политички језици?**

КЛАЈН: Смешно је (и тужно) то са "политичким" језицима. Двојица или тројица колега, који нису југоносталгичари, рекли су ми да тек сад схватају колико је све било природније и нормалније у годинама после Другог светског рата. Званични назив језика је био српскохрватски (како се зове и у светској славистици, још од 19. века), што су Срби скраћивали у српски, а Хрвати у хрватски, и то никоме није сметало. Да је неко тада рекао да постоји "босански" и "црногорски" језик, послали би га у основну школу, ако не у лудницу. Потом је Партија, после Новосадског договора, почела да се мршти на називе "српски" и "хрватски" мада је "српскохрватски" научни термин предугачак за употребу у свакодневном говору. Кад је пао Берлински зид, ситуација се преокренула и проглашена је парола (без икаквог основа у чињеницама) да "сваки народ има право да

свој језик назове својим именом". Данас су Срби из Хрватске одувани "Олујом", а у Црној Гори их сматрају за антирежимски елемент, па је разумљиво што им је језик угрожен. У исто време је угрожен и у самој Србији, оном државном небригом о којој сам већ говорио.

*** ГЛАС: Велики дио свог рада посветили сте преводима. Колико лоши преводи уништавају изворна дјела?**

КЛАЈН: Давно сам престао да читам преведене књиге, због професионалне деформације: увек се питам како ли то гласи у оригиналу, и онда ми читање више није забавно. Ипак верујем да су од свих превода најгори они титулови на телевизији, било да је реч о филмовима, о серијама или о документарним емисијама. Читаоци који знају енглески више пута су ми из титулова слали читаве збирке апсурдних грешака насталих услед неразумевања енглеских речи и идиома. Уз то, ТВ преводиоци немају благог појма о правопису ни о граматички српског језика.

*** ГЛАС: Ваш "Речник језичких недумица" доживио је једанаест издања. Такође, постоји и електронско издање. Јесу ли дигиталне књиге најбољи пут до читалца у савременом добу?**

КЛАЈН: Биће да јесу, јер видим да је све више људи, поготово међу најмлађима, којима читање са хартије и писање по хартији делују архаично, отприлике као кад би од вас неко тражио да пишете гушчијим пером по пергаменту. Важно је да се писменост чува, па на каквој год подлози то било. Пре четири деценије, кад су касетофони били последња реч технике, било је "пророка" који су тврдили да је то крај писаног језика, да ће се убудуће све информације преносити и чувати само у виду снимљеног говора. Развој компјутера је показао да нису били у праву.

*** ГЛАС: Дали сте приједлог да Србија оснује лексикографски завод, који би допринио очувању језика. Да ли се језик може очувати уз подршку институција?**

КЛАЈН: Једино уз подршку институција и може, само ме немојте питати како ће то бити и када ће бити. У данашњим условима, када се светска економска криза, којој нико не види крај, укршта с одумирањем наше привреде и са сплетом овдашњих политичких криза, језичка култура никоме није најпреча брига.

Глас Српске, 17. 4. 2013.
(Подвукла – Искра)

Иван Клајн

ШЕСДЕСЕТПЕТОГОДИШЊИЦА ЧАСОПИСА 'ИСКРА'

Пре тачно 65 година, 15. јуна 1949. први број Искре угледао је светлост дана. О Искри би се могло писати опширно и надугачко. Најпре да је, за српске прилике, право чудо што се „Искра” уопште појавила, а онда и то да је још веће чудо што „Искра” у континуитету излази већ 64 године, из месеца у месец. Четири године после рата, после успешног супротстављања комунистима у току четири године грађанског рата, те повлачења под оружјем и непобеђени из Отаџбине у мају 1945.

Као идеја, „Искра” се родила у уму припадника Српског добровољачког корпуса, по преласку из логора „Еболи” у Италији, у лагер Ипсилон у Мунстеру, у Западној Немачкој, 1947. године. Како је ситуација у лагеру била мучна, деликатна и опасна, а заточеници без техничких могућности и средстава, реализација је морала да сачека неке боље дане. У малом немачком месту Лингену, 15. јуна 1949. излази први, а након њега још два илегална броја. Непотписана, склепана помоћу „штапа и канапа”, „Искра” је високо дигла заставу борбе за „верност, кроз живот и подвиг, охристовљеном народном духу и погледу на свет, уз страх да то христородно и исконски наше народно не буде угушено бројним наносима комунизма”.

Како сведочи један од првих уредника, Ратко Обрадовић, њихови су „будни снови били уперени у далеку будућност, и можда се баш зато живело 'од данас до сутра', без икаквих приватних планова, без икаквих личних рачуна. Због тога је, у таквој психолошкој атмосфери, и могло да се деси да појединци живе данима, недељама, па чак и месецима, на сувоме хлебу и маслиновом уљу, иако не беху испосници, а да и не осете све недостатке таквог живота. Осећало се да се служи, уз једну једину награду: разумевање и бодрење другова. И то је чинило да се издржи, да се не клоне, шта више, да се из дана у дан, из часа у час, уз све веће залагање, ступа у борбу све одлучније и жилавије”. Тих дана, додаје он, „осећала се потреба за савлађивањем својих мана, неговала се тежња за поправљањем, подгрејавала нада да ћемо постати бољи, јачи, снажнији инструменти једне велике борбе. Па су се, појединци, у дечачком одушевљењу, и заклињали, заветовали се....”.

Часопис „Искра” требао је да буде назван „Реакција”, на предлог групе која је

покренула читав рад у Лингену. Након примедби групе из Минхена да, захваљујући комунистичкој пропаганди, такав назив за лист може да се схвати као „обична провокација, изазивање и дрскост”, лингенски „реакционари” остали су у мањини. О њиховом дубоком христољубљу и човекољубљу сведочи уводни текст првог броја „Искре”.... они који су четири дуге године стајали на бранику отаџбине, након великог губитка другова (после вероломне предаје из Корушке, од стране Енглеза разоружаних људи) на Кочевском рогу, упркос тешким околностима избеглиштва – снажног духа и високог морала, а у дубокој вери да имају шта да кажу у одбрани нашег суштинског, а тешко угроженог, народног и националног интереса, напором и жртвом своје готово породичне заједнице – пишу о томе да је „једини добар и исправан пут, Христов пут, којим бисмо морали ићи. И то искрено трудити се и старати се да њим идемо. Јер једино он даје могућности и снаге да човек себе победи и очисти своје срце, како би оно, као такво, постало средиште: покајања, опроштаја и љубави”.

Ако знамо да је Искру, од њеног настанка, водила једна генерација, онда се питамо каква и која идеја је носила те људе, толико дуго. „Људи траже слободу, а слобода људе” – стоји у заглављу овог часописа. Слобода која обавезује, слобода која тражи истините и аутентичне људе. Човек надахнут таквом слободом, већ је удахнуо озон вечности; отуда и не чуди толико дуго трајање овог часописа у пролазности. Читајући „Искру” и у нашим душама разгорева се пламен несребичног и жртвеног родољубља. Много тога навире, док се читају стари бројеви душа се отвара, испуњава се љубављу, јавља се одушевљење, спремност на прегалаштво и жртву, жеља за сведочењем истине, разгорева се искра љубави према Отаџбини.

У Искри никада није било нити једнога текста који би за циљ имао некакво „мудровање” или би се упуштао у какву јалову академску расправу. Од самог почетка она се трудила да негује достојанствен и толерантан тон у својим написима. Па чак и онда када је била присиљена да се лати полемике, „Искра” је тежила да полемички да „ниво”. Њени одговори, по само сведочењу уредништва, „најчешће дело заједничког напора, настојали су да буду израз логике и аргумената, клонећи

Шездесетпетогодишњица...

се јефтиног уличног речника и демагогије”. Искра је сва у духу и текстови у њој одувек су произишавали из дубоког личног доживљаја народне стварности или светских збивања. Светски дамари свој отисак већ 65 година остављају на њеним страницама, а аутори који су утиснули свој печат у њу каткад су били „трска која мисли”, а каткада прекаљени борци, али су увек бескомпромисно сведочили Христа распетог и васкрслог.

Малтене, сваки број „Искре” представља свет за себе, састављан као дубок доживљај тренутка у коме је настајао, а текстови у њему сведоче о дубокој посвећености аутора теми о којој пише. Многе анализе и осврти на актуелну стварност непоновљиви су и зато драгоцени. „Искра” делује и као својеврсан уџбеник историје. Пажљивим ишчитавањем дневне и периодичне штампе на српском и на страним језицима, као и радом у библиотекама, људи окупљени око „Искре” нису пропуштали да се осврну на актуелну стварност у Југославији и свету, као и да дају свој коментар на њу. Многе изјаве дате широм света, многе књиге написане на страним језицима, које се тичу Југославије и Балкана, своје преводе на српски језик и приказе добијали су управо на страницама „Искре”.

Од почетка излагање, па до данашњих дан „Искра” живи само од помоћи њених читалаца, а та је подршка најјача и најтрајнија.... без зајмова, дотација, субвенција. Њена материјална независност била је најбољи доказ и услов њене политичке слободе. Зато је „Искра” залог за будућност, гарант очувања народне свести и темељ идентитета. Као што су епске народне песме и народно предање били гарант очувања Косовског завета и камен темељац српске државности, тако и „Искра” чува пламен за обнове пуне српске државотворне свести, за неке нове генерације, које неће потонути таласу индивидуализма, конзумеризма и клањању „златноме телу”.

Оно што су генерације људи окупљених око „Искре”, учиниле за српски народ, често и по цену сопствених живота, јесте немерљиво, а нама млађима остаје у аманет да чувамо истину о њима и њиховој жртви, али и да се молимо Богу да отопли срца свих нас, да из њих истисне мржњу и завист и да их отвори за примање истине коју „Искра” сведочи већ 65 година.

Никола Велимировић

Завештање Стефана Немање о језику и писму

Реч Стефана Немање (оца Симеона) изговорене на самртничкој постељи, које је записао његов најмлађи син Растко, Свети Сава (из књиге „Завештање Стефана Немање”, писца Милета Медића).

Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу. Реч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ – изгуби ли језик, земљу, душу? Не узимајте туђу реч у своја уста. **Узми ли туђу реч, знај да је ниси освојио, него си себе потуђио.** Боље ти је изгубити највећи и најтврђи град, него најмању и најнезнатнију реч свога језика. **Земље и државе не освајају се само мачевима, него и језицима. Знај да те је туђинац онолико освојио и покорио, колико ти је речи поткрао и својих натуро.**

Народ који изгуби своје речи престаје бити народ. Постоји, чедо моје, болест која напада језик као зараза тело. Памтим ја такве заразе и морије језика. Бива то најчешће на рубовима народа, на додирима једног народа с другим, тамо где се језик једног народа таре о језик другог народа. Два народа, мило моје, могу се бити и могу се мирити. Два језика никад се помирити не могу. Два народа могу живети у највећем миру и љубави, али њихови језици могу само ратовати. Кад год се два језика сусретну и измешају, они су као две војске у битки на живот и смрт. Док се год у тој борби чује и један и други језик, борба је равноправна, кад почиње да се боље и више чује један од њих, тај ће превладати. Најпосле се чује само један. Битка је завршена. **После изгубљеног језика нема народа.** Знај, чедо моје, да та битка између језика не траје дан-два, као битка међу војскама, нити годину-две, као рат међу народима, него век или два, а то је за језик исто тако мала мера времена као за човека трен или два.

Зато је, чедо моје, боље изгубити све битке и ратове, него изгубити језик. **После изгубљене битке и изгубљених ратова остаје народ. После изгубљеног језика нема народа. Језик је, чедо моје, тврђи од сваког бедема.** Кад ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве, ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се. Пошаљи уходе и трговце нека дубоко зађу по селима и градовима и нека само слушају.

Тамо где одзвања наша реч, где се још глагоља и где се још, као стари златник, обрће наша реч, знај, чедо моје, да је то још наша држава, без обзира ко у њој влада. Цареви се смењују, државе пропадају, а језик и народ су ти који остају, па ће тако освојен део земље и народ кад-тад вратити својој језичкој матици и своје матичном народу.

КОРЕНИ, 1.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Проф. Раде Божовић

+ Нада Павловић (Ћосић)

У Мелбурну, Аустралија, умрла је 3. јуна 2014. у дубокој старости, Нада Павловић (рођена Ћосић), супруга нашег познатог покојног друга Миливоја – Пајка Павловића. Нада и Пајко изродили су троје деце – две кћери и сина, а ови створили своје породице са бројним потомством.

Нада Ћосић била је пре Априлског рата 1941. водећа чланица омладинске организације ЈНП Збор – ‘Бели орлови’ у Руми, једне од најјачих у Краљевини Југославији. Достојанствена и одмерена, зрачила је урођеним ауторитетом. Наше искрено саучешће породици, а нашој Нади слава и хвала. Молимо се Господу да јој подари вечни живот у Царству Христовом!

Искра

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Милош Цветичанин

\$ 10

Искра
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata за „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi за SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a за Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove за „Iskra Periodical” slati на адресу
Poвереника за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi да glase на *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

Слава у Милвоки САД

Удружење бивших српских добровољаца ‘Јадран’ прославило је 17. маја своју славу Светог Великомученика Георгија.

У Катедрали Светог Саве у Милвоки молили смо се на помену за покој душа умрлих чланова ‘Јадрана’, као и предводника добровољаца генерала Милана Недића, генерала Косте Мушицког, те Димитрија и Јаше Љотића. Служио је старешина Катедрале, протојереј ставрофор о. Драган Велеушић.

Освећење и сечење славског колача обављено је у сали Српског дома, а после служен укусан ручак са бројним врстама колача. У одсуству болесног председника ‘Јадрана’ Андре Мандића, заменио га је старији бивши добровољац Стеван Пироћанац, који је у краћем говору поздравио госте, нарочито оне са стране, а потом молио присутне да што пре и што обилније помогну народу Србије, који је преживео и још дуго ће трпети тешкоће и штету незапамћених поплава и обрушавања земљишта.

Славу је лично доживео као драгоцену дружење старог и новог нараштаја, сусрет интимних пријатеља који се ничим не може заменити. За њега је то било и сећање на 17. мај 1944, пре тачно 70 година, када су наши ‘Савезници’ тешко бомбардовали Београд и нарочито страдали Котеж Неимар и Пашино Брдо. Пироћанац је описао неке трагичне случајеве који су га дубоко коснули. Његов добар школски друг Љубомир Милојевић и старији брат Леонид, адвокат, склонили су се из своје куће у Мутаповој улици код рођака на Пашином Брду, верујући да су тамо безбеднији. ‘Савезничке’ бомбе срушиле су обе куће и тако су браћа Милојевићи погинули. Народ би рекао ‘тако им је писано’. Пироћанац је тада био добровољац у чети за везу СДК–а са седиштем у школи београдског краја ‘Прокоп’. Бомбадовање је још било у току кад су добровољци са на брзину прикупљеним ашовима и лопатама усиљеним маршем кренули на Котеж Неимар да помогну пострадалима колико је то било могуће. Многе су откопали живе, а знатан број нашли су најалост већ мртве. У једној кући која је наводно имала солидан подрум, било је око 20 мртвих. Тако је погинуо и тада најбољи тенисер Србије за кога мисли да се звао Предраг Радовановић. „Док смо тако марширали од згаришта до згаришта, унесрећени народ излазио је на улицу, уз повике ‘Ово су наша деца!’ Ово ћу памтити док сам жив”, закључио је Пироћанац.

П. С.

А.В.

Слава у Сиднеју Аустралија

Српски Добровољци, њихове породице и пријатељи, окупили су се 10. маја 2014. године у храму Светог Лазара у Сиднеју и молитвено се сетили својих палих и помрлих другова и другарица и прославили празник свог небеског заштитника, Светог Великомученика и победоносца Георгија.

Парастос и освећење славског знамења одслужили су протојереј–ставрофор Миодраг Перић, парох лазарички и архијерејски намесник сиднејски и протонамесник Немања Мрђеновић, секретар Митрополије аустралијско–новозеландске.

Након молитвеног скупа у храму прешло се у црквену салу где је за педесетак присутних гостију припремљен богат ручак и послужење, највише захваљујући вредним сестрама сиднејске саборне цркве чије су установитељи махом бивши борци Српског Добровољачког Корпуса и њихове породице.

После ручка скупу се обратио Братислав Стевановић који је захвалио свима који су дошли, подсетио на тровит који су прешли и у рату и после рата, подсетивши да су у Сиднеју сада остала још само четири жива Добровољца и наговестио да је ово можда и последње окупљање ове врсте. Затим се часно збору обратио и отац Немања Мрђеновић који је благодарно чика Бралету на лепим речима и изнео обећање и уверење да ово сигурно није последње окупљање. Отац Немања је поменуо да су Добровољци и у рату и после рата били мањина, да су њихови поштовани и следбеници у данашњој омладини опет мањина али је подсетио и на речи Димитрија Љотића да не побеђује број него сој и да прегаоцу Бог даје махове. Бог је био и остао уз Српске Добровољце а када је Бог са нама, кога да се плашимо.

У пријатном дружењу провели смо читаво поподне, присећајући се палих другова, славне прошлости и великих мука, али говорени и о будућности и све извеснијем буђењу свести српског народа и препознавању правих и предањских вредности у њему.

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ПОПЛАВЕ У СРБИЈИ – ЗЛОУПОТРЕБЕ И ДИСКРИМИНАЦИЈА

Партијски кадрови који никада нису решавали ни проблем поплаве у сопственом купатилу, сада решавају нешто што је за њих још увек потпуно непојмљиво. Уместо у војним амфибијама, људи се превозе на рибарским чамцима и тракторским гумама. Уместо на сигурно место, масу људи сместили су у хале Београдског сајма које су и саме биле угрожене од изливања реке Саве. Уместо АБХО јединица, ми виђамо сељаке како голим рукама уклањају угинулу стоку. Каквих је све бизарних примера било, сазнаћемо можда ако информације из поплавлених места широм Србије икада буду објављене. А хајка против радио-аматера је, наравно, покренута да би се прикрила истина о саботажни евакуације, неспособности власти и партијском препуцавању које је народ платио својим главама и имовином. Иако се полако али сигурно стишава одјек трагедије коју су у Србији и Републици Српској проузроковале катастрофалне мајске поплаве, њихове последице још увек се снажно осећају у свим сферама друштвеног живота. А водене бујице које су пре десетак дана протурњале Србијом, осим муља и блата оставиле су за собом и велику количину моралне нечистоће. На површину су испливала многа безакоња, дискриминација, опортунизам, политичко профитерство, неодговорност и издаја.

ДИСКРИМИНАЦИЈА

Пре свега треба рећи, да су приликом пружања било какве помоћи, власти вршиле класификацију унесрећеног народа. Такав случај забележен је у Посавини и Колубари и то према етничкој припадност. Очито је да будно око бриселско-вашигтонског надзорника детаљно прати да ли се извршавају наредбе о свеопштој дискриминацији Срба. Сходно томе, и у овој невољу су житељи Крупња прво подељени на Роме и нероме па су потом распоређени на следећи начин: Роми у хотеле а нероме у колективне центре или како се ко снашао. Бројна сведочења угрожених грађана и добровољаца већ данима не могу доспети до јавности јер говоре о бројним безакоњима и дискриминаторном односу према припадницима српског народа. Медији одбијају да пренесе ове информације како би све остало на нивоу гласина. Тако се на интернету и по градским окупљалиштима може сазнати и о смештају у хотелу „Славија”, чији радници тврде да је од 300 привремених гостију барем 250 „ромске националности”. Да ствар буде гора, многи од њих уопште нису грађани поплавленог Обреновца већ становници београдских циганмала који ни на који начин нису угрожени поплавама. Слична ситуација је и у прихватним центрима у које може доћи било који Ром и добити помоћ коју су

грађани упутили најугроженијима. Ова прича има свој наставак на београдским бувљацама где „угрожени Роми” распродају вишкове добијене робе, а у прихватним центрима се претходних дана бележе и учестали случајеви разбојништва и крађе хуманитарне помоћи од стране припадника ове етничке групе. Наравно, највећу одговорност за ово сносе локалне и републичке власти које такав безобразлук и нецивилизовано понашање толеришу и подстичу. Приметни су и други видови класификације, а самим тим и дискриминације оних којима је помоћ неопходна. Па тако, није свеједно да ли сте из главног града или неког мањег места у унутрашњости. Ако сте, на пример, из Параћина, Смедеревске Паланке, Лознице, Љубовије или неког малог села у Мачви или Срему, мораћете сатима да пратите телевизијски или радио програм пре него што водитељ тек узгредно спомене и ваше место. Највећа пажња медија усмерена је ка београдским општинама Обреновац и Лазаревац, јер ипак у Београду живи највише гласача па властодржци желе да се ту највише и покажу.

ПОСЛЕДИЦЕ ИЗДАЈНИЧКЕ ПОЛИТИКЕ И ДРЖАЊЕ НАРОДА

Ако сте претходних дана пожелели да помогнете својој земљи и народу, такође сте морали да прођете одређену селекцију. Ако нисте сами себи обезбедили пар гумених чизама, кабаницу и батеријску лампу, нисте могли отићи на неко од поплавлених подручја пошто држава није у стању да вам обезбеди ова средства. Ипак, то није спречило мноштво савесних и родољубивих Срба, да хитро притекну у помоћ својим угроженим сународницима. Јер с обзиром да је наша војска од стране овог и претходних режима, а по налозима НАТО-а, скоро у потпуности онеспособљена, људи у поплавленим местима зависили су не само од надлежних државних органа, који са скресаним буџетом, недовољним људством и без неопходног оруђа, нису могли сами да се ухвате у коштац са проблемом, већ и од добровољаца који су притицали у помоћ... И уместо да се ситуација правилно прикаже као страдање српских земаља – Србије и Републике Српске, овдашњи медијски манипулатори су искористили прилику за још једну промоцију наказног авнојевског „братства и јединства”, као и наводне бриге челника ЕУ за српски народ. Али верујемо да ће упркос пропаганди, наш народ почети правилно да схвата ситуацију која нас је задесила. Да ће увидети духовне узроке наших недаћа и да ће докучити истину да се једино духовним препородом проналази снага за савладавање свих тешкоћа и противника.

Ј. Алексић